

Gubcsi Lajos
Mr. 52 fok

G Marketing & Média Kft. 2015

Gubcsi Lajos: Mr. 52 fok

Kiadja a G Marketing & Média Kft, Budapest, 2015

Copy right Dr. Gubcsi Lajos

A könyvet Gubcsi Attila festőművész testvérem alkotásaival illusztráltam, e művei elsősorban a Summa című albumomban jelentek meg.

Ima a borhoz

*Kínzó álom, hamis élet
Sötét zajban félénkségek
Bomolj kitárt garatomban
Nélküled fáj egymagamban
Vörös borom biz' értem jön
Ő az Isten lent e Földön
Félelmeim messze elűzd
Lelkem helyén égjen e tűz
Ha elmegyek legutószor
Gödröm, halmom borban kússzon
Ha megúszom élve mégis
Védőfröccsöm lesz a fétis*

A Január - havi ciklus című idei első könyvem arról a hitről szólt, hogy és ahogy' a nők felmelegítenek bennünket, férfiakat 36.5 fok körül, főleg, ha azt többnek, néha 1000-nek érezzük. Ez a mostani ugyancsak a téli merengés terméke, és azt vizsgálja, hogy 52 fok nincs-e túl a forrponton.

ISBN 978-615-80171-2-1

A Szalon

Hihetetlen izgalmas, szinte megfejthetetlen kép bontakozik ki innen, ha előre, a jövőbe, illetve vissza, a múltba tekint az ember 3-3 évet. Előre általában nehéz, mert csak a nyelv-tanban létezik befejezett jövő, a valóságban semmit sem tudunk róla. De most, e sorok írá-sakor nemcsak 3 év telt el abból a bizonyos jövőből, hanem 20 is, nem lesz tehát könnyű vizionálni ebből az első 3 évet. Visszafelé pedig eleve könnyű: csak az szab határt, hogy tényleg meghülyült-e már, vizenyőssé vált az agya is, nemcsak a jelleme. Ha nem vált azzá, 3 évet visszafelé könnyedén megtesz az emlékezete. Erről az oda-vissza 3-3 évről szól ez a könyv. Kizárólag egyetlen, talán kissé unalmas, mégis egyedi összefüggésben: mi van akkor és azokkal, amikor és akik szinte állandóan piások, esetleg részegek, netán totál eláztak ép-pen. S mikor két ilyen állapot között lebegnek, egész alkatuk, természetük arra vár, hogy jaj! Mikor jön már. Azt persze nem tudom megírni hitelesen, hogy ők, a piások úgy általában milyen egyedi összefüggésben lebegnek, mert állítólag eléggé sokan vannak, mindenkit nem ismerhetek, főleg írás közben nem. Egy valakit, könyvem főhősét azonban közletről ismertem. Ha néha megváltoztatom a helyszínnek nevét vagy a többi szereplőét, az csak a tapintat műve. Főhősünk ugyanis szeretett tapintani, akkor is, ha részeg volt, akkor is, ha csak készült rá: tapintatos ember akart maradni nők nélküli állapotában is. Amikor félholtan aludt valahol, általában a saját ágyában, s a másnap hajnal szürkéségében igen gyakran alig kivehető arcú nőkében, akkor mindig sikerült neki, álmában tehát parádésan tapintatos volt: azt sem tudta, hol van. Könnyű így annak lenni.

Most itt van... a helyszínen.

Ül némán, várakozó hosszú méla lesben. S tényleg, a vers szerint történik minden. Vár felajzott újra gyors vadat. A lányéki ajzottság teljes és megérdemelt. Születésnapja van, fé-nyes nappal több helyen is ünnepelte, a délutánt valamelyik elvált, válófélben levő, vagy általában csak hűséges volt feleségénél töltötte nagy kegyekben. S most itt az est. A friss vad hamarosan érkezik. Még csak néhány percre látta, a repülőgépen és azt követően a bonni konferencia utáni díszfogadáson. A vadat akkor hívta meg egy budapesti találkozóra. A hal-vad-s-mi-jófatat átmenetileg érkezett a magyar fővárosba, néhány napot töltendő itt hivata-losan, s az első közös, futó bonni szállodai éjszakájuk oly mértékben megtetszett neki, hogy azt kérte: lehessen vad Budapesten is néhány napra. Ő érkezik mindjárt.

A helyszín a világ bármely pontján beválna a helyi arisztokrácia bensőséges szalonjának.

Süppedő szőnyegek, illedelmesen várakozó pincérek sokasága – jelezve, hogy minden vendégre többen is jutnak -, gyönyörűen megterített asztalok, tele friss virággal. Főhő-sünknek valójában nem járt ilyesmi, semmi jogcíme nem volt rá, leszámítva azt, hogy leg-utóbb az ezt a szalont is üzemeltető cég brutálisan túlszámlázott neki egy korábbi rendez-vényt, s a visszafizetés helyett azt ajánlották békésen, hogy egye le, igya le legszebb szalon-jukban, fizetség nélkül lehet vendég akárhányszor. Mit tehetett? Eljött ide ma először.

A születésnap köszöntések nem múltak el nyomtalanul. Este hétre az ember el tud fárad-ni egy kicsit, főleg a szerelmi karbantartást is hozzátevé. Alig várta, hogy a vad megér-kezzen. A főpincér addig is jónak látta közvetlenségét felmutatni:

-Garabonciás uram – így hívták tényleg a főhősünket, a keresztnéve pedig nemes egyszerű-séggel Lóri volt -, megkínálhatom valamivel a pincénk javából?

-Ugye tudja, uram – szólt Lackó, bánatosan felemelve a fejét az asztal széléről, legalább magának elismerve, hogy Lackó úgyse lehet soha, ha már Lórinak hívják -, tudja tehát, hogy nem vagyok garabonciás. Az csak a felvett nevem. - A főpincér mindent tudott róla, de azért meglepetést színlelt, mondván, hogy persze, de akkor hogyan is van mindez. - Úgy van, séfem, hogy igen, kérek. De nem a pincéjükből, hanem a szerzetesek saját söréből. Húsleves előtt úgy szokás.

-Uram, mi nem vagyunk szerzetesek. Mi a nemzetközi szövetség privát klubja vagyunk, de hiszen tudja.

Lóri nagyot nézett. Most derült ki, hogy nem a München környéki híres kis falu 500 éve ugyanabban a minőségben gyártott sörének tényleges szerzetes gazdái közé hozta a ma este-bajor földön, hanem valami világszervezet Budapesten fenntartott szalonjába. A sör mellett kitartott, azzal a kiegészítéssel, hogy igen, kér egy duplát az ugyancsak a pincészethez tar-tozó jeles körtepálinkából, talán azt hozzák gyorsabban, mégpedig nagyon gyorsan. Eltelt két perc is, mire felhörpintette.

-Most már jöhet a sör! A szerzeteseké – mondta hamiskásan, mert közben persze rájött, hogy nem ott van. - De addig meginnám ezt a korsót. - Latinovitsra gondolt a Szindbádból, azzal a különbséggel eljátszva a szerepet, hogy nem piszmogott a habbal, hanem lenyelte egy-két-hét korttyal a fél – vagy egész? - litert. - Úgy a! - mondta volna hamiskásan, de a pincér már elment a körtéért. Kezében ezúttal nem a pohárral, hanem az üveggel tért vissza, csillogó arccal, s kétszer is töltött.

-Elég uram – mondta Lóri -, elég lesz, mert a puskám beragad. - A pincér ezt nem értette, a vadról ugyan tudott, de íjat képzelt maga elé a vadász kezében, nem puskát golyóval.

-Ó, uram, ó uram, dehogy – s óvatosan hátrált vissza néhány lépést az asztaltól, majd újra

merev, várakozó tartásba helyezte magát. Úgy érezte, semmi dolga a vadász szférájában.

Lóri úr az utolsó pillanatban rántotta vissza a könyökét az asztal mellől az asztalra. Ha van még egy pillanat, akkor egyrészt leesik a feje is, másrészt meglátja ezt a vad, mint első élményt. Királyi fenség volt, ezt nyugodtan mondhatom befejezett jövőben vagy ugyanolyan múltban. És ezt tudta Josephine, röviden Dzsozi. Szébb volt, mint Bonnban. Felkészült. Teste egész hordozása, feje tartása, egyenesen előre tekintő szemei, gyönyörűen összeválogatott ruházata megfelelt annak a képnek, amire predesztinálta őt az őt állandóan dicsérő, felmagasztaló férfiak sora (amelyhez negatív oldalról soha fel nem érhetett az őt állandóan szapuló nők véleménye). Megjött a vad. Egyenesen az íj felé lépett. Ekkor került vissza a könyök az asztalra, biztosan a helyén maradó fejfel.

Rövid üdvözlögetés, bájos mosolyok, alig telt bele két perc, a legfinomabb falatokat rendelték, Dzsozi egy száraz, 6 puttynyos tokajit kért. Csak most kezdett komolyabban figyelni szeretett és hön áhított vendéglátójára, Lórirra. - Lójika! - mondta nevetve, német anyanyelven nem bírta jobban az r-t. És abba is hagyta a nevetést. Nem értette, miért csukja be a szemét ilyen hosszasan Lóri. Nem bírja a becézést? - gondolta illetve kérdezte magában Dzsozi, de rögtön látta, hogy tévedett. Lóri máris érdeklődően figyelte őt. Szólni láthatóan nem akart most, de ez így van rendjén: beszéljen a messziről jött bájos vendég. Dzsozi szívét-lelkét beleadta a köszönetbe, hogy egy ilyen gyönyörű városba és szalonba hívta őt Lóri, mein Liebling, és kuncogva jelezte, hogy ha a Hiltonban is így folytatják az estét, soha nem tér vissza ősi földjére. Ki tudja, miért, Lóri arcán szétterült az ismeretlen eredetű bánat, holott vigyorognia kellett volna, kellően kéjenc módon. A bú a füléig vonult, csak vonult.

-Méla, néma bú... - motyogta magában.

-Bitte? - kérdezte Dzsozi nevetve, de egy pillanatra meghökkent, mert Lóri szemét ismét csukva látta.

A pincér végezte a dolgát, ez felvillanyozta Lórit, elemében volt, tréfálkozott, két nyelven szórt a poénokat, a szójátékokat, magyarra tanítgatta a vadat, aki erre azt súgta, hogy ő franciára készült. Lóri utolsó jeles mozzanata volt ez: mélyen a lány szemében nézett a francia szó hallatán és csücsörített.

Ez volt talán az a pillanat a középkorban, mikor a kifeszített húr – melyet a vadász oly' mohón és régóta tart a célra – elpattan. Dzsozi most váratlanul felismert valamit. Eddig is motoszkált benne, de annyira abszurdnak tartotta, hogy nem hagyta befészkelődni. Most azonban ott lapult a teljes fészek. És hogy ne maradjon kételye, hoppá, Lóri könyöke most visszavonhatatlanul csúszott le az asztal mellé. S mit ad Isten? Amit az előbb nem, most bizony kikövetelte magának a sors. Lóri feje utána billent. Felkapta, visszatette a nyakára,

pontosan a közepére, csaknem úgy, ahogyan volt, de ez a csaknem...

... ez tette tönkre az estét. Mert bizony lógott az a fej egyfolytában, hol jobbra, hol balra, s bár Lóri csökkenő érdeklődése még így is volt annyira erős, hogy magát a tekintetét igyekezzen centrálisan tartani, vagyis előre nézni, ha lehet, feszesen bele Dzsozi fürkésző szemébe... nos a baj nem jár egyedül, éppen ebből a centrális figyelem-megfeszítésből lett tehát a baj.

Mert a még olyannyira elfogult, Lórirra vágyóan érkező, feltüzelt vad is észrevette teljes bizonyossággal azt, ami a pincérek az illő távolságból mind közelebb vonta az asztalhoz... hogy... ha... Lóri...

És lőn! Tényleg leesett. Volna. Ha a derék óberek el nem kapják és vissza nem billentik. Dzsozi értetlenül és igen ostobán nézett Lórirra, a pincérekre, majd váratlanul magára, majd kihívó határozottsággal a mellkasára bökött a kifeszített hüvelykujjával. Mintha azt mondta volna, hogy: Ich? Ich? Aber wie...?

De nem mondott semmit. Hideg szívű német nő lehetett, bizony Isten. Ahelyett, hogy Lórit dédelgette volna legalább annyira, hogy ülve tudjon maradni; vagy átült volna mellé, és megfogta, megtámasztotta volna a vállát a vállával – szívét a szívével -, hogy most meg ne zuhanjon a másik oldalra... De nem. Megjött a germán. Rátelepedett Dzsozi előbb még lágy szívére, kőkeménnyé és rideggé tette.

Lórit ezt most nem érdekelte. Aludt ülve, és láthatóan boldogan mosolygott, mert álmában is érezte a két biztos kezű pincér támasztó kezét mindkét oldalon. Nem volt jó alvó, soha. Most is talán ha három-négy percet töltött a Nirvána megtisztító állapotában. Lassan, mint aki hosszú munkából érkezik, felnyitotta a szemét. Először az asztalt vette észre. Szép, nagy asztal volt, hófehéren leterítve. Elgondolkodott ugyan azon, hogy miért nincs megterítve, de mivel rájött, hogy München környékén van, ahol a szerzetesek nem szoktak megteríteni, egyszerűen csak kihozzák a nagy literes korsókat, hátranézett, és intett az egyik fehér inges szerzetesnek, hogy kér egy újabbat.

A pincér bólintott. Boldog volt, hogy a vendég, Garabonciás úr ilyen jó állapotban van, így nekik se eshet már nagy bajuk. Gyakorlott mozdulattal kísérték Lórit az ajtóhoz, szép halkán kinyitották mindkét szárnyát, Lórral együtt elsétáltak a lépcsőlejáróig, megpaskolták a hátát és a viszontlátást örök időkre elfojtva szép éjszakát kívántak neki.

Renyhe pincérek voltak, szentigaz. Ha legalább a lépcső aljáig, netán az udvarig, főleg pedig a kert kijáratáig kísérik Lórit, nem volna miről írnom. De lusták voltak és Lóriban gyakorlatlanok. Már léptek vissza vagy ötöt, mikor hatalmas robajra kellett megfordulniuk. Lóri teljes testsúlyával, hol a korlátokba kapaszkodva, hol azok által cserben hagyatva fej-

jel vagy lábbal lefelé zúdult alá a hosszú lépcsőlejárón. Az aljánál tovább ő sem tudott, s bár sorsa megkívánta volna, hogy menjen végig a lejtőn, ott lent kényszerből feladta. Felállni ugyan sehogyan sem akarózott a nyilvánvaló meglepetés miatt, hogy mindez hogy s mint, de legalább régi, gimnáziumi tornász korában megtanult, a szereken gyakorolt madárfogással erősen bírt kapaszkodni a korlátokba. Fülébe harsogott volt tornatanára süvöltő hangja, amikor 16 évesen, hirtelen megnyúlva és véznán lógott, himbálózott a szerkorláton a megyei versenyen, mert izmai nem tudták azt produkálni, mint mikor egy évvel korábban izmos kis serdülőként pörgött ugyanazzal a gyakorlattal:- Gyere le onnan azonnal, fiam, gyere le! - s röhögött az egész megyei tornász generáció. - Megyek, tanár úr, megyek – motyogta most, elengedte a korlátot, a földre huppant. Ott végre támaszra talált. Ám itt...? A falig kapaszkodva, nekitámaszkodva feltápáskodott, s matató tenyérrel és kézfejjel követte a fal vonalát egészen a nagy kapuig. Ott aztán egyetlen mozdulattal kiesett a szabadságba. Közterület. Itt már nem érheti magánszégyen.

Másnap a tükörben látottak kezdték fényre deríteni, mint a fene tudja mi a hazát. Sebek. Kék foltok. Két nappal később kezdtek derengeni arcok, szerzetesek és pincérek felváltva. Aztán felvillant egy nemes királyi vad körvonala. Hetekkel később beugrott egy név, valahonnan a mély homályból. Dzsoni. Dzsoni? Ki lehet az? Fellapozta női neveket tartalmazó külön titkos noteszét. Nem talált ilyent sehol. D betűs volt több is, Diana, Dóra, Dalma, de dzs-s nem. Ráhajtotta egy bizonyos dzs betűs nőre a kegyeleti fedelet, el is tűnt örökre.

Csak most bukkant fel, írásra készülve. Lám, mire jó a regösök, lantosok, garabonciás diákok és egyéb írástudók sorsa? A betűk előhozzák, s ha kell, meg is teremtik a semmiből az életet.

Repül a repülő

A beszállás és a ferihegyi startolás hatalmas hangulatban fogadta. Irány a nagyvilág, annak is a vége. Várja őt Ausztrália ezer arca, barátságos és tekintélyes meghívók, egy egész havi kivételes program. Főleg az őslakosság múltja és jelene, sorsa érdekelte. Bántó vagy sem, kimondta már magában többször is: és mi lesz, ha a Kárpát-medence magyarságának elszakított, saját hazájukból kitaszított milliói is egyszer rezervátumlakók lesznek saját – volt – ősi földjükön.

Sok más erős gondolat is foglalkoztatta, ugyanazok, amelyek korábbi amerikai útján. Hogyan sikerül ezekben az új államokban ott korábban soha nem élt millióknak nemzetet, hazát teremteni úgy, hogy ezek a milliók a világ minden pontjáról seregljenek össze, minden-

ben eltérnek, zömmel nyomorult vándorként érkeznek, és mégis rendkívül erős államot alapítanak, nemzeti közösséget és vele járó kiemelkedő tudatot hoznak létre? Micsoda tűz ég abban a kohóban, micsoda kohézió él és hat közöttük? Ez is a világ egyik csodája. Nemzetek, országok, amelyek ezredek óta veszekednek, békétlenkednek, háborúznak, ölik és fosztják egymást, közben kitesztítják saját polgáraikat, szinte száműzik őket, akik végül egy ismeretlen új világ szélén találva magukat meg is teremtik ezt a kivételes és erős világot, naponta jelentősebbé teszik. Mi az, hogy ausztrál? Meg hogy amerikai? Ilyen nincs is. De. Nem volt, de van.

A budapesti beszállás előtt vele utazó barátaival vidáman koccintgattak. Ez jelképes volt, mert valójában Lóri szinte menetrendszerűen – most is – magával hozott pálinkás üvegéből kortyintgattak. Lóri keresztapja főzte minden évben cseresznyéből, 52 fokosra, makulátlanul tiszta és ízletes anyag volt. Lóri előző este és éjszaka már kivette a részét ebből a boldogságból, mert a mérnök, akire itt hagyta háza építésének felügyeletét, s főleg a mérnök felesége mindig keményen ittak, ezúttal is sokszor magasba lendültek a kis poharak. Isten, Isten!

Az éjszakai folyamatos telítés reggel aztán megkívánta a bőséges folytatást. A repülőtér és az utazás szabályai akkor még nagyon egyszerűek voltak: szálljon be kérem, foglalja el a helyét, s máris repülünk. Az ellenőrzés csak a személyre és a devizára terjedt ki: na nem, az állam devizáját nem pazaroljuk külföldön, csak 100 dollárt szabad kivinni. Ami nulla. Ezért aztán ezer trükköt produkált a leleményes magyar: a zoknival együtt felvett bankók, a szappanos dobozba belesimított kis zöldhasúk. Minden más egyszerű volt, a terrorizmust nem ismerték, azzal pedig végképpen nem foglalkozott senki, hogy felkerült-e a zsebben a butykos a gépre. Hát igen, ez történt... Frankfurtig alig egy másfél óra az út, az üveg titokban körbejárt. Pontosabban járt volna, de a többiek féltek a gépen, így Lóri magára maradt, egyedül írta a köröket. Német földön kellett tölteniük két órát az átszállásra várva. Még itt a repülőtéren belül is érezhető volt, hogy forrón süt a nap, kint durvul a hőség. Főzi az ember fejét, vérét... A haverok a bizonytalan és számukra szokatlan repülési érzéstől sápadoztak, Lórinak az éhség szorongatta a gyomrát. Tegnap dél óta nem evett egy falatot sem, a nyamvadt légi szendvicseket nem vette volna be kissé émelygő bendője. Amelyen ilyenkor mindig segít egy kortyocska tisztító tűz.

-Fiúkám, ez lassan elfogy így! - vigyorgott Lóri, az utazás rangidős főnöke az ürülő üveg láttán. - És akkor kint mi lesz velünk?

Ez lett volna a legkisebb gond, a gazdag újvilágban minden méteren minden kapható. Sárika, a bejáratott asszisztens tett is rá célzást, hogy már csak ezt a 15-20 órás repülést kel-

lene kibírni, utána egy egész hónap dolce vita. Az ifjú hölgyet a dolce szó erősen vonzotta. -Itt a reptéren észveszejtően olcsó a legjobb whisky is – közölte laza nagyfőnöki tömörséggel Lóri, Sárika pedig tudta, hogy pontosan miért is része ő a delegációnak. Csakis azért, hogy Lóri életét szebbé tegye minden lehetséges módon... Elhallgatott. Évek óta rögzült benne, mi a dolga, így is szerette az életet, részben, mert természetesnek tartotta a női szerep minden érzéki változatát, részben mert látható előnyökkel járt a fizetésben, a megbízásokban. Ő volt Lóri jóteknő árnya, befedte, hűsítette, védte és kényeztette, s az árnyak önmagukban... nem is léteznek, kell valaki, akitől vannak.

Lóri hahotázása, vidám hangulata nem ismert határokat. A transzfer váróban területen kívüli védettséget élvez az ember, legfeljebb a többi utastárs rosszallása fékezheti. De ők nem tudtak magyarul. Kezdtől túlságosan is feloldódni Lóri nyelve, lőtől a kutyáig minden lógó testrész szóba került már nevetve. A csekkolásra váró stewardess-szek úgy tették, mint akik nem is hallják az erősödő hangokat. Sárika egyre csendesebben ült Lóri térdén-combján. Mindenki tudta, hogy ez így, Budapesttől távol természetes. Otthon volt mitől tartania Lórinak, felesége oly makulátlanul tisztességes volt, hogy nem hozhatott rá nyilvánvaló szégyent e női kapcsolatokkal. De hol van már az otthon?

Lórit elöntötte a pihenés vágya. Mélybe húzó nagy érzések vettek erőt rajta alattomos módon. Sárika simogató keze is megtette a magáét. Egyre lassabban beszélt, vontatottan, a szavakat keresve. S bár érezte, hogy meg kellene látogatni a mosdót beszállás előtt, lábai azt súgták, hogy ne provokálja őket. Jobb ez a csendes, ernyedő békesség, maradjon a fenekén. Mozgolódás támadt. A pultnál a stewardess közölte a hangosbemondón, hogy a kedves utasok kezdjék meg a beszállást, a járat 20 perc múlva indul. Elérkezett az a mámoros momentum, amelyre Lóri két éve várt. Még soha nem járt Ausztráliában, ez volt az egyetlen eddig kihagyott kontinens, a többi sokszor látta. A nemzetközi kutatók világában is ismert, fiatal sztárnak számított, sok érdekes, publikált meglátással, könyvvel, részletkérdésekben tett innovatív felfedezésekkel. Az utóbbi három évben ugyan nem jött ki tőle semmi új, túlságosan is belemerült a nők ölébe és a boros hordókba, de csöppet sem félt: megrázza magát, és a régi lesz. Ausztrália, az út rendeltetése: kapcsolja le őt erről az önfelszámoló spirálról, tisztítsa ki a szenvedélyekből, adjon lehetőséget a visszaváltásra. Ezért kellett távolabbra, ismeretlen világba utaznia.

Valószínűleg rossz volt a szék, amelyen ült, mert amint felállt, visszahuppant. Nyilván valaki egy csomó ragasztót tett az ülésre és az orvul lerántotta. Tett még egy kísérletet, a ragasztó ragadt. Ülve maradt, és nagyon nagy levegőt véve felrántotta magát a direkt az ő megalázására összeragacsosított székből. A mozdulat erős volt, olyan, mint Lóri mindig.

Felfelé lendülve túlbillent az egyensúlyán. Szerencsére a helyettese éppen előtte állt, készülődött ő is, felfogta a kóbor lendületet. Lóri végre szálfa egyenesen állt. Most meg a lábát, a talpát ragasztotta oda valaki a mozaikhoz. Az Istennek se akart elindulni. Sárika már ismerte ezt az ismeretlen gravitációt, mely oly kellemetlenül hat Lórira bizonyos esetekben, ezért gyakorlott mozdulattal belekarolt Lóriba, a helyettes a másik oldalon, és vidám csevegést színlelve elindultak a beszálló pult felé. A stewardess fel sem nézett, rengeteg utast kellett kezelnie. Vontatottan haladt tovább a kis hármas a gépbe vivő zárt harmonikafolyosón.

-Uram, bocsánat, uram, uram, kérem, figyeljen rám – valami rikácsoló hang zavarta fel saját belső csendjéből Lórit a gép bejáratánál. Ki az, aki itt kellemetlenkedik? Egy nő? Ki ez a nő? Bal szemét csukva tartva nézett fel a hölgyre, a jobb szeme is erősen szűrte, szűrögette a fényt, alig bírta kinyitni azt is. A rikácsoló folytatta szelíd, halk, diszkrét hangon: - Uram, rosszul van?

Sárika motyogott valamit csekély német tudásával arról, hogy az úr a bal lábára enyhén békés, és az kihat a mozgására, s próbálta csendesen tovább tologatni Lórit, akinek a fejére is kihatott lába békésága, mert mi mással magyarázhatták volna, hogy lógott a feje, himbálózott rakoncátlanul.

Leültek. Lóri érezte, hogy végelgyengülés kerülgeti. Leülvén a jól bevált módszerrel titkon előhúzta a whisky-s üveget – azt az aranyos kis lapos három deciset, ami olyan jól befér minden belevaló férfi belső zsebébe -, s bár meglepődve tapasztalta, hogy csaknem üres, még jókorát húzhatott belőle. Ez majd erőt ad, no!

A vezető stewardess ellenőrzést tartott a biztonsági övekről. Meglepődve látta, hogy egyik utasa előre dől, nekitámasztja fejét az előtte levő szék támlájának, és valamit morog. Mellette egy fiatal hölgy, aki belekarol az úrba. És iszonyú szagok a levegőben. A stewardess sok ilyent átélt már, tudta a dolgát. Szótlanul visszament a helyére.

Illetve azon túl. A kapitány fülkéjébe. Kisvártatva ketten jöttek ki. Nagy tisztelettel léptek oda Lórihoz, megkérdezték, nincs-e valami baja. Lóri szájából túl csendesen jött a válasz. Motyogta, gurgulázta, hogy OK, OK, no, no. Ez így felért egy kitárulkozó önvallomással. A kapitány is annak vette. Világos, egyértelmű hangon közölte Lórivál, hogy le kell szállnia a gépről. Nem vállalhatja a felelősséget. Nem érdekli, ivott-e alkoholt – s elhiszi, amit mond, hogy no, no, hogy nem ivott egész életében soha egyetlen kortyot sem -, de láthatóan nincs magánál, és ilyen helyzetben akármi történhet a hosszú úton. Csak Karachiban szállnak le keroszinért, 20 órással az út, kérem, értse meg, nem kockáztathatom meg, hogy...
... közben kap egy szívinfarktust.

Ez volt az első szó, ami eljutott Lórihoz az elmúlt fél órában. Felfogta. Nem tudta, kinek mi baja lehet vele, hiszen ő teljesen rendben van, de az infarktus nem játék. Megadta magát. Mivel nem tudott felállni, a stewardess és a kapitány barátságos segítő kezének engedelmeskedve lassan, mint a csillag megy az égen, levánszorgott a gépről. Leültették oda, ahol az imént ült. Még csak azt sem mondták neki, hogy viszlát, s hogy itt mi lesz vele, hogyan tovább s hova. Letették, mint egy zsákot, és Lóri igyekezett megfelelni a hasonlatnak. Elterült két széken. Talán még ma is ott fekszik, mert sorsa többé senkit nem érdekelt. Társai úgy gondolták, hogy biztosan soha nem jutnának el még egyszer más költségén Ausztráliába, hamarosan – és szomorúan – szálltak fel a kék ég felé. S mivel a nemzetközi transzfer kiváltságos hely, ahol mindenkinek megvan a saját joga, ezért gondolom, hogy Lóri, a mindig mindenben szabad ember, az autonómia élő példája még mindig ott ül. Várja Sárkát és a többieket, hisz' együtt indultak el, nyilván itt lesznek mindjárt...

Zuhanás a csillagűrben - ízé, a csűrben

Nem volt párja Csininek. Az eddigi ismerősei között. A világon milliónyi jobb nő lehet, de ők másnak csillognak. Lóri gazdag életpályája – nőíve – alatt számtalan kivételes tehetséggel találkozott, akiből dőlt az életerő, és ezt mind neki akarták adni. Csini különb volt bárkinél. Férjét és hűségét úgy el tudta feledni azokban az órákban, hogy bámulta érte Lóri. Ő éppen két vagy három házasság között lődörgött, mindent megengedhetett magának. Csini azonban élt-halt a gyerekeiért s így apjukért, férjéért is, bár itt a halálra nem mernék megesküdni. Lóri pontosan tudta, hogy Csini otthon teljes harmóniát teremt maga körül, soha senkinek eszébe nem jutna megkérdőjelezni feleségként és anyaként nyújtott tisztaságát. Ez a Janus-arc volt az ő nagyságának alapja.

A másik alapja a melle volt. Megpróbálom érthetően lerajzolni. Egy simára tisztított, eléggé nagyra nőtt, valójában csodálatosan arányos fél sárgadinnye, aranyló fényében melegen csillogva, feszesen és tátott szájra várva, s persze csorog belőle a méz. Ha mindkét fél édes dinnyét vesszük és képzeletben összetesszük, egy gömbölyű, Isten teremtetten varázslatot alkotnak. Csini tudta ezt, de soha nem mutatta, hogy ez volna az ő lényege. Mintha csak éppen nála lenne, felvette hát. Ha nem tetszik, leteszi.

Régebben hetente találkoztak valamelyikük lakásán, irodájában, szállodai szobában. Csini valamiért mohó lett. Elkérte és elérte a csókokat minden délelőtt. Így teltek a napok viharos egymásutániségben. Minden nap hozott magával egy finom pezsgőt, ettől felgyorsultak az események.

Az ajtócsengő hangjából Lóri tudta, hogy elérkezett a mai pillanat. Ő érezte már eléggé pontosan, amit Csini csak kivételes női ösztöneivel sejtthetett. Bizonyára ezért szerezte meg magának a napi találkozót. S lett egyre odaadóbb és vadabb. Örök emléket akart hagyni. Lóri meg sem próbált felkelni az ágyból. Nincs itthon. A harmadik berregésre mégis megmozdult. Sikerült. Él tehát. Mert ez immáron két hete egyetlen reggel sem volt teljesen bizonyos. Ha tehette volna, már nem kelt volna fel soha többé, de a felajzott Csini nem csupán elhatározta, hogy megszerezze magának mindent, hanem ehhez délelőttönként készre pumpálta Lórit, kitartóan és hűségesen.

Lóri két hete ivott. Berúgott délre, álmából ébredve este folytatta, később pihent megint néhány órát, s az éjfél ismét ereje teljében találta. Ivott, mint a gödény, ekkorra úgy elázott már mindig, hogy észre sem vette. Csini menetrendszerű pezsgője adott neki újabb élethetet, s persze az a hihetetlen sokrétűség, ahogyan Csinivel aztán betöltötték a keretet. Az asszony tudta, hogy egyszer eljön a vég, de addig nem adta fel.

Csengő hangon, vidáman lépett be most is, áthajtott az előszobán, a nappalin, leült a dolgozóban, egyetlen mozdulattal levetette a blúzat és csillogtak a félbe vágott sárgadinnyék. Mint tegnap, azelőtt, mint az egész életben. A pezsgő máris pukkant. Gyönyörű napfényes délelőtt volt, ember ilyent ki nem hagy, ha előtte szerető test fekszik (még nem, majd mindjárt).

-Csinikém, nem megy.

-Tudom. Adj öt percet, s te leszel az atomerőmű.

-Ez most nem ez.

-Gyere ide kérlek, mutasd a buksidat, megsimogatom, mert megérdemled. Tudom, hogy szenvedsz, s te tudod, hogy nálam az orvosság. - Csini elkezdte lehúzni a farmerjét. - Tessék, ez majd segít átlendülni a tegnapi baján. - Gyöngyöző pohárban nyújtotta a pezsgőt.

Lóri megfogta. Hosszasan tartotta, szorította, ahogyan tudta, szinte beletúrta remegő kezét a pohárba. Nyelt egyet. A szája száraz volt, mint a pezsgő. Felemelte, s megpróbálta megköstolni. Lassú mozdulata felhagyott valahol a szája szélén. Ott tartotta a poharat, hangtalanul nézte, hogy na, vajon most mit fog tenni. Csini mosolygott, ugyanezt látta minden nap az elmúlt két hétben. Nála volt a varázsszer, előveszi azonnal.

-Csinikém, nem megy. - Lóri hangja reszketett, a lába remegett. A Dalia. Gondolta magáról. Csininek így is tetszett. Mindjárt felenged és olyan lázadás jön a bénaság ellen, mint mindig. Már jön is. Csini érezte, hogy mindene melegszik, olvad, kívül-belül. Odalépett Lórihoz és megpuszilta az arcát. A pohár még mindig ott vesztegelt Lóri szája végén.

-Menj el, kérlek.

Ez úgy hangzott, mint ha a sírból kinyöszörögne az, aki pedig minden kétséget kizáróan meghalt már. Csini ugyan még mindig csilingelt, de most csendesre vette. Egy szót se szólt. Várt.

-Nem bírom tovább. Menj el, most, rögtön, kérlek.

-Ha majd egyszer elmennék, akkor se most. Hogy képzeled, hogy itt hagylak így?! Gyere, nem bánom, legyen, abbahagyjuk, ha kell, bár azt sem tudom, mit beszélsz. De most gyere. Meggyógyítalak, levezetem minden bajodat és aztán elmegyek.

-Nem. Most. - Lóri egyre kevesebb szót tudott kiejteni, mostanra már csak az egy szótagú mondatokba mert belekezdni, nehogy belegabalyodjon a nyelve vagy az esze.

Ez azért már tényleg meghökkentette Csinit. SOHA életében nem mondtak neki hasonlót sem, Lóritól pedig tegnap olyan boldogan vált el, hogy még otthon is megajándékozta magával a férjét, jusson neki is egy szelet.

-Feküdj le, Lórikám, jövök és felmelegítelek.

Lóri néma maradt. A legfőbb kérdést megoldotta. Elvette a poharat a szájától, és még reszketőbb kézzel az asztalra helyezte, vigyázva, hogy erőtlenségében rá ne bukjon az asztalra. Ezt is abszolválta. Felegyenesedett s állt néma vigyázzban, ami persze inkább egy olyan öregemberre hasonlított, aki nem tudja eldönteni, hogy bepisilt, avagy be is rotyyantott. Majd kiderül lefekvéskor...

-Édesem. Tudod, mi voltál nekem. Pontosan tudtad, hogy hány másik nővel feküdtem le közben – Lóri érezte, hogy ez lesz az utolsó folyamatos mondat, amit életében el tud mondani -, és te hűségesen, odaadón itt voltál velem mindig. Nagyon kellettél. És talán jó lenne így. DE most nagyon hangosan mondanám, ha bírnám, ha tudnám, ha volna erőm beszélni, hogy menj el kérlek, menj, és soha többé ne gyere. Dobd ki a pezsgőt, vagy add oda útközben valakinek, aki elfogadja. MENJ EL.

Ezt itt már tényleg nyomatékkal mondta. Lassan megfordult, bebotorkált a hálóba, ezer csatát megélt ágyára zuhant hassal. Mozdulatlanul, láthatóan élettelenül nyúlt el.

Csini más esetben odament volna megnézni, nincs-e baj. Állt némán, rezzenéstelen arccal. Nem érzett sértettséget. Fájdalmat sem. Azt érezte, hogy vége az életének. Amelyet oly széppé tett ez a 7 éve tartó titok, csenés, lopás, garázdaság, szabály- és közszemérembsértés, ez a halálosan szép viszony Lórival. Aki néha éppen egy másik nőtől loholva és megkésve érkezett, s Csini tudta ezt. Még jobban szerette. Imádta a végtelent Lóriban.

Lehet, hogy Lóri most örökre elszunnyadt, ha ma nem, akkor esetleg holnap. De ő most itt rögtön kimúlt. Hatalmas, hangtalan könnyáradat folyt le mindkét arcán. Le se törölte, lassan megfordult, csendesen becsukta maga után az ajtót, és elment haza meghalni.

Légiesen

-Iszonyú nagy szerencse az, pajtás, ha az ember nem issza le magát teljesen.

-Hát bizony, nagy mázlid volt most.

-Már azt hittem, hogy ma is ájultan dőlök majd az ágyba.

-S helyette tündér mögött száguldasz a taxiban. Nem kellene ennek mindig így történni inkább? Légiesen, enyhén kábult állapotban szárnyalni az események és e tündér nyomában.

Így beszélgetett magában Lóri a taxi hátsó ülésén. Egyetértett önmagával, agya ilyenkor nemhogy nem tompul, hanem kifényesedik, mint a megfent kasza, s úgy is vág. A vaskos bajor csülkökkel együtt megivott három nagy literes korsó feloldotta, boldoggá tette. Persze, hogy elment volna 6-7 literig is együttlőben, de jött a tündér, és elvonszolta onnan. Istenem, miért nem ilyen minden nő? Miért perlekedik az egyik, zsörtöl a másik, válik a harmadik,

áll át valaki más oldalára szeretőnek a negyedik, ha az ember fél és egész részegen horkol mellette? Lehetne mind oly' született zseni, érzéki báj, mint Magdi. Magdi? Nem Márta? Vagy Nóra? M betűs, az biztos, azt jól értette. Legyen, jó, legyen köztes neve, Mari. Majd nem fogja nevén szólítani, és akkor nem lesz baj.

Mari éppen vele szemben ült a hatalmas sörsátorban, mindketten részeként egy nagy, húsos mérnöki delegációnak. A miniszter vezetésével – azt mondták – nagy és sikeres munkát végeztek, eladtak a bajoroknak valami jelentős technológiát, sokszoros ok volt az ünneplésre. Az egyik ok, hogy a bajorok fizették vendéglátóként. Folyt a sör, omlott a fogak alatt a főtt csülök, a sörfesztivál két alappillére. Lóri a delegáció meghívott vendége volt, a mérnökséghez csak annyit értett, hogy finom a jó sör csülökkel, de ezt már jól tudta számtalan útgáról. Már vagy két órája vihogott az egész banda, a külkereskedők, a szellemi tulajdont védő magyar szervezet vezetői és főleg az eddig szakmájukba beszorult, most végre az ész birodalmából kiszabadult vezető mérnökök, a feltalálók. Mari németül ragyogóan beszélő, kiemelkedő tolmács volt, kettős állampolgárságú külkeres egyben, akkor valószínűleg az egyetlen ilyen az országban. Nem volt még divatban ez a kettősség, voltak emberek, akiknek a szemében kicsit árulásnak, kémkedésnek tűnt, hogy valaki úgy magyar, hogy német. Döntsd már el, apám! Mari tudásával azonban senki sem vetekedett, német és magyar szüleitől nem csak a nyelvet tanulta meg, hanem – német apja kiemelkedő fejlesztő kutató lévén – a legösszetettebb szakmai szókincsben nőtt fel. Volt lakásuk Budapesten is, főleg Mari használta, mert mindkét ország delegációi szívesen vették szolgálatba nyelv- és szakmai tudását.

Mondhatnánk, hogy egyéb tudását is, hiszen Mari maga volt az elegancia, a báj, a szépség és a szexualitás. Mondhatnánk, de nem tesszük. Mari az a fajta nő volt, aki megcáfolja azt, amit róla leolvasnak. Ez a fő fegyvere. A tartózkodás, s nem az önfelajánlás. Az elérhetetlenség. Hogy minden legyeskedő azt hihesse az elején, hogy íme, itt a mézesmadzag, máris rászáll. S mikor már a célban érzi magát, lefűjják sprével. Mindenki tudta szűkebb körökben, hogy Marival rosszul járnak a flörtölők.

Lóri járatlan vendég volt itt, nem tudott semmiről és senkiről semmit. Ez általában sok előnnyel járt. Utált pletykálni, részt venni a társasági információk szabad piacán. Ez segített neki abban, hogy a maga útját járja. Ha az út nem lett volna kikövezve annyi pálinkás, sörös és boros pohárral, valamint annyi bájos női küllemmel és odaadással, Lóri egy szabad, független, elementáris erejű utat járt volna be. A saját területén ugyanis szinte verhetetlen volt, részben éppen emiatt: végigment a maga útján. Sem a pletyka nem érdekelte, sem Mari. Kezdett kedvesen beletemetkezni a sörbe és annak hatásába.

Szenvtelen egykedvűséggel nézett fel az éppen vele szemben ülő nőre – nevét sem hallotta azelőtt –, amikor, és éppen ebben a töredék másodpercben valami a lábfejéhez ért, pontosabban a cipője orrához. - Macska! Macska itt?! - gondolta, de mert nem akarta megsérteni a németeket egy ilyen kellemetlenséggel, átnézett nyugodtan Marira. A macska közben eltűnt. Lóri kortyintott egyet, s meglepődve látta, hogy a szemben ülő nő ránézve ugyanekkor iszik egy cseppet. Kétségtelenül bájos volt ez a mozdulat. A rohadt macska éppen ekkor azonban ismét ott motoszkált a lábánál. Lóri – tudva, hogy nagyon udvariatlan lesz a bajorokkal – már elhatározta, hogy a következő alkalommal irtó nagyot (vagy kisebbet) rúg bele. Arca azonban semmit sem árult el a végső elhatározásból, sőt, leplezni kívánván a belső barbárságot, egyszerűen és egykedvűen nézte a lányt. Aki viszont nyilván megsejthette Lóri gaz belső dülását, tusakodását, mert a korsóval a kezében, egy picit koccintást is jelezve, tovább nézett Lóri szemébe.

Lóri felvette a korsóját, a macska már eltűnt, biccentett ő is. És ekkor a lány nagyon titkosan, nagyon bájosan elmosolyodott. Megérkezett a harmadik macska is. És amint a macska elkezdte hosszasan kóstolgatni Lóri cipőjét, valamint a lány kitartóan nézte Lóri arcát, e sok csatát megélt férfi egyszeriben állatbarát lett. Macskaüldözőből macskabarát. Úgy gondolta, hogy felad kegyetlen tervével. Szándékosan és hosszasan ott tartotta a cipőjét a macska orrán. Majd mikor az állatka eltűnt, kicsit kinyújtotta a lábát az asztal alatt, tapogatózva kifürkészte, hol bújik ez a derék, kedves, aranyosan puha állat, s mikor megtalálta könnyedén, ott felejtette a cipőjét a macska orrán. Mari most már mosolyogva tartotta a kezében a korsót, biccentett vele még egyet, nyugtázta, hogy szerzett egy új ügyvivőt az állatvédőknek, s el nem vette volna a macskáját Lóri cipőjéről. Azt est hátra levő része megoldottnak tűnt. Ha Lóri valaha is azt hitte volna, hogy megússza ezt az estét, és kellemesen, majd nagyon berúgva mehet haza, az csak azért lehetett, mert – mint mondtam – nem ismert senkit sem, így a legkevésbé sem Marit. Az intelligencia és a báj e csodálatos keverékét. Aki minden közeledést visszautasított – mert mindig el akarta és tudta dönteni, hogy neki kire van szüksége. Lóri italozása megpecsételődött, ezt pontosan tudta ő is. Csendes korsóemelgetések, apró kis kortyok és a lábak asztal alatti puha macskajátéka volt a körítés a csülök mellé.

A miniszter asztalt bontott a maga részéről. Többen követték, még többen maradtak. A nagy búcsúztatásban különösebb felhajtás és nyom nélkül tűnt el a meghívott vendég, Lóri. A sátorábor kijáratánál sétálgatott. Nem volt nehéz kitalálni, hogy a miniszter szabad útjára engedi a tolmácsokat, köztük Maritól is elbúcsúzott. Lóri nem tudta, hogy a miniszternek is megvan a maga saját bejáratú munkatársa, aki státuszának megfelelő módon ma is be fog

járni a miniszter lakosztályába a szallodában.

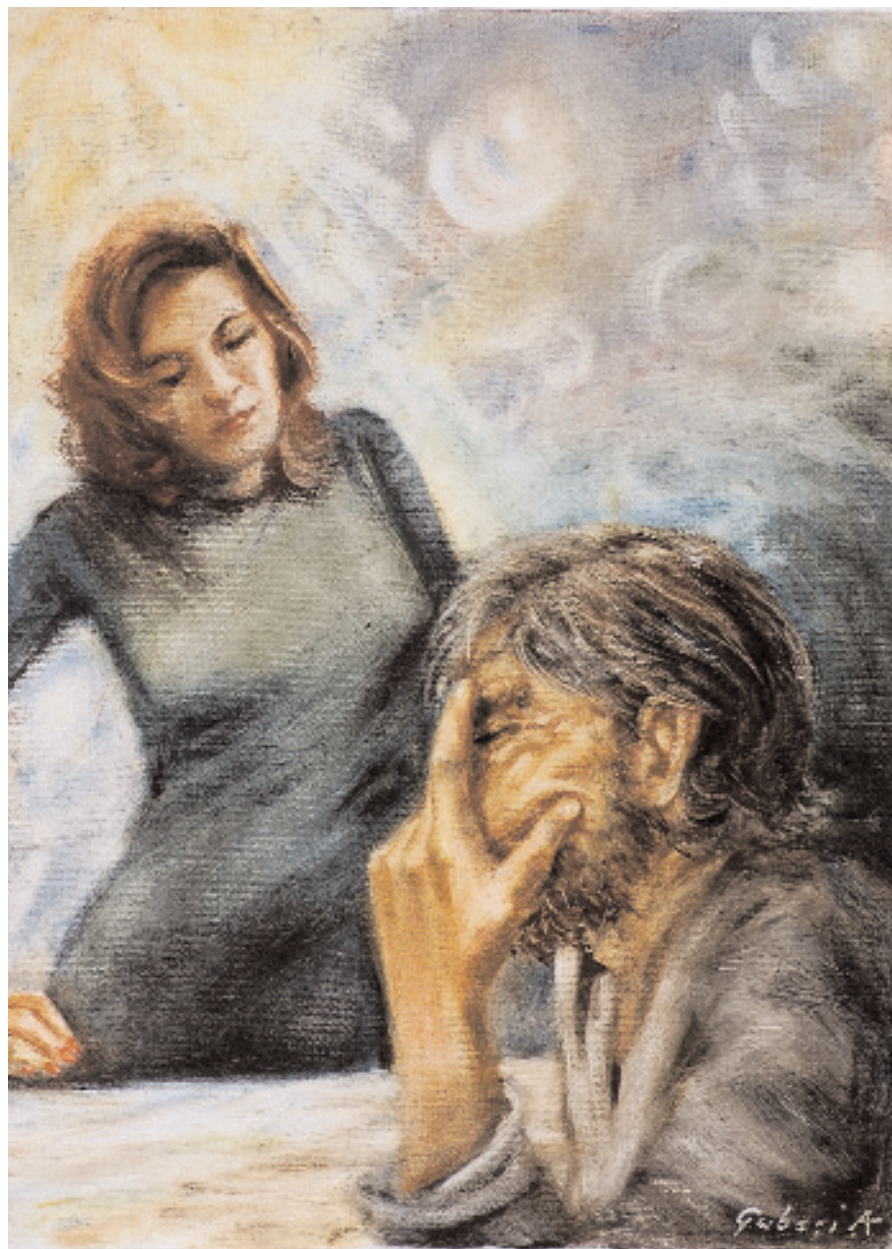
A magára maradt Mari beállt a taxira várók sorába. Németországban ez 1-2 perc. Lóri is úgy gondolta, hogy ideje hazamenni. Történetesen Mari mellé állt ásítózva. Mari a többiek-től búcsúzott, nagyon tetszett neki Lóri tökéletesen unatkozó, semlegesen érdektelen ácsor-gása.

-Vier Jahreszeiten, 347 – mondta Mari Lórinak. Ez nem egy Schiller-vers harmadik sora volt. Lóri még csak nem is biccentett, Schillert olvas ő is, szereti. Taxiba ült szintúgy.

Ez a kis írás az ő belső párbeszédével kezdődött. Folytatni nem is érdemes, annyira sablonos történet. A Vier Jahreszeiten portásai – ezt Lóri régről tudta, mert bár most máshol lakott, gyakran szállt meg München legelegánsabb szallodájában – szenvtelen arccal néznek az érkezőkre, a belépőkre és a hallban áthaladókra, azt itt fel sem tételezi senki, hogy vala-ki nem itt lakik. A 347-es szoba átlagos, kicsit ódivatú, végtelenül elegáns keret egy éjsza-kához, többhöz még inkább. De itt csak egyetlen viharos éjszaka jöhetett szóba. Mari uta-zott vissza Hamburgba, ahol – most éppen szerda éjszaka lévén, csütörtök hajnal is van már – két nap múlva lesz az esküvője. Mivel Lóri a sátoráborban nem hallhatta, a taximegál-lóban a gyors duruzsolásban nem értette, itt pedig a szallodában már semmi oka nem volt arra a bizalmatlanságra, hogy megkérdezze Mari nevét, soha nem fog kiderülni, hogyan hívják élete legfurcsább, teljesen bizzar éjszakájának másik főhősét. Megkérdezhetne volna másnap a többiektől by the way alapon, de ezt tette volna a legkevésbé. Mert lerántani a lep-et egy angyali tüneményről, aki neki adta házassága előtti élete utolsó nagy felvonását, aki olyan heveséggel búcsúzott a lánykorszaktól, hogy Lóri minden erejére, még a nem léte-zőre is szükség volt; aki képes volt egyetlen nagy tettbe sűríteni múltját és jövőjét, és a küszöbnek ily gyönyörű ívet – diadalívet – választott, annak nem kell tudni a nevét. Fel úgy-sem hívhatjuk soha, az élet nem azért adta ajándékba, hogy kujtorogjunk az ismételéért. Az élet adott egy tündért, elküldte a piás Lórinak, amit vele a “Lore-Ley gethan” Heinrich Heine gyönyörű verse alapján, s a tündér megmentette Lórit attól, hogy egy izzadság szagú sörös sátorból magányosan botorkáljon egy ismeretlen szoláógyig.

„*Ein Märchen aus alten Zeiten...*”

-Igen, ez németül a világ legszebb verse - s Lóri szélesen mosolygott a világra a Frankfurt-Budapest járat ablakából -, a bajorok után támadt még egy kis dolga Hessenben, ahova magával vitte Mari összes zamatát. Mert ez e világ, legalábbis a szépségei mindig alatta terülnek el, s az ő sorsa úgy van kijelölve, hogy felettük szárnyalhat. Ha most kérdezték volna meg, hogy pia vagy nők, tudta volna, mit válaszoljon. De nem ülte mellette senki.

És ismét feláll...!

... egy nő. Azért ez durva.

Már régen elfelejtette Lóri a csúfos találkozót a Szalonban. Kegyetlen germán frigidek – mondta magában teljes igaztalansággal (hiszen mennyi kegyet pazaroltak rá élete eddigi szakaszában....!), és kiírta magából Dzsozi nevű rossz emlékét.

Most megint üres az asztal másik oldala. Az előbb, mikor feldobott hangú vihogással kiment a vécére, még stabilnak és reményteljesnek hitte a tervet, melyet magában ma reggel kidolgozott. Egy hosszú, derekas hétvége az új hölgyel a salgói vár tőszomszédságában.

A hölgy nem volt új, csak a tény, hogy tervezhet. Második emeleti lakásával szemben ugyanabban a magasságban hónapok óta feltűnt egy csábítóan szép nő odaát, a középső házban. Nem sokat bajlódott a függönnyel. Ezért életmódja – s néha melle formája – jól kivehető volt. Nem járt hozzá senki, egyedül élt. Nagy meglepetés lehet ez azoknak, akik azt gondolják, hogy egy jól menő szalon tulajdonosa, aki Mercivel jár-kel, soha nem fogad legalább legényeket, ha férje, társa nincs is. Lóri azonban legyintett. Ha nimfomániás, nyilván nem tárja a szomszédok elé, s azt sem, ha lesbikus. Vagy csak férfigyűlölő. S amit Lóri tudott, mások kevésbé: hány és hány nő van, aki munkába és pénzbe, karrierbe, hivatásba öli magát, s alapvető nemi viszonyokat sem tud kialakítani, nemhogy házasságot, gyerekeket. Tetszett Lórinak a szomszéd mell gyakori és lendületes sziluettje s a lehetőség is, hogy valamit változtathat a nő életmódján.

Egy baj volt csak, túlértékelte a nőt, s alul önmagát. Szíve mélyén kétkedett: miért állna szóba vele egy bombázó? Ezeken a töprengéseken csak akkor tudott pozitív irányban túllendülni, ha kótyagos volt. Ilyenkor látta kezeiben a sziletteket, hússal-vérrel-szövettel teli valóságukban.

E hét minden estje hasonló önbátorító lötytyfogyasztással telt el, és ennek összhatására férfias tette szánta el magát. Mivel a névtábláról tudta, hogy a hölgyet Eszternek hívják, veszi majd magának a bátorságot, és kérdez tőle valami fontosat név szerint és bizalmasan, ha legközelebb, mint már annyiszor, ismét elmennek egymás mellett. Néhány sör csodákra képes. -Eszter, bocsánat, hogy a nevén szólítom, tudja, hogy mi szomszédok vagyunk? - A hölgy még csak meg sem lepődött. Mosolyogva mondta, hogy az első naptól, mióta itt lakik.

Lórinak nagyot dobbant a szíve, úgy, ahogy' az kívül is hallik Toldi esetében. Ezek szerint az ablakok és a függönyhiányok mindkét irányban működnek? Ravaszul arra is gondolt, hogy esetleg Eszter is keresgette a fényen át az ő sziletteit? - de ezt gyorsan el is hessegette, ugyan már, mi látszik abból...

-Én ismerem magát régóta, csak nem tudja – folytatta Eszter -, nekünk tartott előadásokat az egyetemen.

Lórit mindig megcsúfolta katasztrofális név- és arcmemóriája, és most átkozta ezért a sort. Ha működött volna, már fél éve megmentette volna ettől a sok bámészkodástól, impotenciától, s talán már akkor, az elején...

-Igen, nekem is rémlett, de féltem, hogy tévedek, s zavarba hozom – nevetett fel őszintén Lóri. - Sőt, most, hogy mondja, teljesen világos... igen.

-Nem szalad fel hozzám megnézni a lakásomat?

Lóri ugyan mondhatta volna, hogy ismeri az egészet, beleértve a bugyogók és a melltartók színét, méretét, egyes esetekben a márkáját is, de inkább felszaladt.

Óvatos volt, nem akart ajtóstul rontani a házba, főleg, hogy már bent volt. Néhány kisebb-nagyobb konyak mellett visszaidéztek a múltból, az órákról, a végén Lórinak már az is eszébe jutott, hogy tényleg tartott régen világgazdasági-világpolitikai előadásokat a saját szemináriumán. Boldog volt erre az új élményre, s nem tudta, hogyan fejezhetné ki háláját Eszternek a történelmi felvilágosításért. Aztán ez is eszébe jutott, mikor whiskyre váltott.

-Volna egy észbontó javaslatom. Nem tudom, mennyire szereti az országjárást, de nem menénk el együtt holnap a Mátra környékére, vagy van egy kedvenc helyem Salgó vár közepében, volt már ott?

-A kedvenc helyén? Vagy Salgó váránál? Melyiket kérdezi?

Lóri, az éles eszű rögtön tudta, hogy partnerére akadt.

-A hely, ami nekem kedvencem, önnek is az lesz, garantálom. S közben, futó pillantásra megnézzük a várat is. - Lórit kezdte magával ragadni messze földön híres vadász-szenvedélye, s az az érzése támadt, hogy ez a hölgy nem leszbikus, hanem nagy vadász szintén.

Valahogy ebben a harmonikus stílusban beszélgettek egész este. Lóri nem ivott többet. Érezte, hogy szüksége lesz a kirobbanó vulkanikus erőre. Szóval az a lényeg, hogy Eszter könnyedén mondott igent.

Lórinak otthon, mikor bekopogott magához, és meg sem lepődött, hogy beengedte magát, szinte remegett a térde-lába az örömtől. És hogy ő mekkora barom! Ezért kellett szenvednie hónapokon át? Beérni olyan begyakorlott lányokkal-asszonyokkal, akik már időtlen idők, hetek óta meg-meglátogatták, miközben vonzó új kontaktust teremthetett volna? Ki tudja, milyen titkokat rejt egy ruházati szalon fiatal, tehetséges tulajdonosa, aki valamilyen oknál fogva nem tart férfit a háznál, még egy-egy órára sem. Erre inni kell, s minél többször felordított benne a győzelmi hurrá, annál többször.

De se baj, mindennek vége egyszer. Lóri félájultan dőlt be az ágyba. Pallérozott elméje

másnap, a rendkívül lassú eszmélés közben a fülébe súgta, hogy nagyon, nagyon indulnia kellene, mert várja valaki. Mint akit a puskából lőnek ki, úgy készült el Lóri. Soha nem szeretett késni. Ha nincs kéznél a tegnapi üveg az ágya mellett, nem sikerült volna a rakéták beindítása, de két nagy lókorty mindent helyreállított.

Friss erővel, derüs hangulatot mutatva érkezett le a két ház közötti álló autók elé, abban a pillanatban, amikor Eszter is.

-Mennyire szeretem a pontos férfiakat! – kacagott Eszter.

-Hajnal óta készenlétben várom ezt a percet, nem volt nehéz – bólintott Lóri.

-Melyik autóval menjünk?

-Akar vezetni?

-Szívesen – mondta Eszter.

Elindultak a kis hegyről a budai belváros felé. Lóri számtalan törzshelye aludta boldog álmát a reggeli órában. Volt azonban egy söröző, amely ilyenkor éppen a kábultan ébredő, még félrészeg budai értelmiséget vette célba híres szolgáltatásával: igyon egy sört mielőbb!

-Eszterkém, csodálatos tervet dolgoztam ki hajnalban, térképeket, könyveket néztem át, álljunk meg itt valahol egy percre, szeretném elmondani, s megkérdezni, egyetért-e.

Eszter nagyon nézett.

-Azt hittem, ismeri a kedvenc helyét. Nem oda megyünk?

Lóri szájában összecsordult a nyál. Ez a nő csakis rá várt és vágyik! Istenem! A nyál azonban csordogált még egy kicsit, és...

-Hát éppen ez az! Több választás is van, s ön dönt. Ismerem azt az egész hegyvidéket, nemrég fényképeztük együtt egy kiváló fotóriporterrel Magyarország összes várait keresve.

Eszter megadta magát, leparkolt a kijelölt sarkon, tettek egy utcában néhány lépést és Lóri valami sörbár alcímű szalonba invitálta. A szalon jellege és a kiáradó szag eltért valamelyest az ő ruhaszalonjától a belvárosban, de nagyon érdekelte őt ez a hétvége, talán még izgalmi állapotba is kerül gyorsan, ha Lóri elmeséli, mit tervez.

Lórinál nem volt ott éppen a térkép – a fenébe, otthon felejtettem, de nem baj, le tudom rajzolni -, s kért egy papírt és egy ceruzát a főúrtól. Eszter meg sem lepődött, hogy a főúr a nevén szólította Lórit. Hát persze, mindenütt ismerik.

-Főúr kérem, még nem reggeliztem, hajnal óta dolgozom. Tudna ajánlani a szokásosból? - Majd Eszterhez fordult: - Szabad valamit rendelnem Önnek is? Eszter egyszerűen nemet intett, szívesen elhagyta volna e reggeli illatokat, főleg azok kibocsátó forrását.

A főúr visszatért egy korsóval, a keskeny habcsík éppen megállt pohár szélén. Profi munka volt. Lóri kedvesen intett a korsóval Eszter felé, aki visszamosolygott. Férfiasnak

hitte-e vagy sem, csak a Jóisten a megmondhatója, de azt vette észre, hogy Lóri mintegy 9 másodperc alatt elnyelte a sört. És végül elkezdte ismertetni a tervet. Beszért a kedves, családi panzióról, a finom, házas ételekről, azt esthajnalcsillagról, amely ott szebben ragyog, és ugyanolyan gyorsan itta meg a második korsót is, amit a pincér külön kérés nélkül tett az asztalra az imént. -Az ágy hatalmas és persze dupla, de triplának látszik közben.

Mire Lóri befejezte mondókáját az elszakított magyar testvérekről, akik néhány kilométerre a határ túlsó oldalán örök rabságra kárhoztatva élnek sanyarú életüket, kivégezte a negyedik korsót is, illetve magát a korsót végül meghagyta. És. És. És. Fura dolog történt. A magyar sorstól és attól, hogy Trianont Párizs is megismételte a második világháború után, valamint hogy a testvéreink még nagyobb gyalázatba estek – mindezen nehéz összefüggésektől rendkívül gyorsan lelassult Lóri beszédtechnikája. A nemzettest-részek elvesztése miatti fájdalomtól néha hosszasan behunyta a szemét, ilyenkor egyetlen szót sem szólt. Eszter viszont lehajtotta a saját kávéját, ő sem szólt, már régóta. Nyilván érezte a magyar Golgota minden baját. Lóri ki-kinézett a hölgyre könnyei közül, melyek váratlanul jelentek a szemében, dadogott a megrendültségtől, és nagyon, nagyon, mondhatnám gyászoló lassúsággal szűrte lefelé az ötödik sört. A sör kissé feszélyezett módon viselkedett, majdnem megsértődött, hogy nem akar már olyan jól lefelé csúszni, de látott ő már ilyent...

Egyébként pedig Lórinak valami dolga támadt. Elnézést kért, fürgeséget játszva – s tényleg, már hosszú percek óta nagyon kellett sietnie, csak nem tudta, hogyan vezesse fel a témát - kibotorkált a mellékhelyiségbe. Nem volt semmi külön oka, csak a folyadékfogyasztás mértéke, amely utat kért kifelé. Volt itt már nagyobb baj is, s éppen Lórival, és hát persze a budai értelmiség sok más jelesével, színészekkel, ügyvédekkel, újabban gazdag vállalkozókkal, amint gyomruk is könnyített magán, egyben újabb adagoknak helyet teremtve. De nem, Lóri egyszerűen csak megkönnyebbült. A gyors művelet persze nem tette acélosabbá a járását, melyet visszafelé is sikerült stabilizálni. Ilyenkor véletlenül mindig ácsorgott egy-egy pincér a vécé kijáratánál, hogy a lépcsőn felfelé, vagy még mindig az asztalhoz vezesse a részben megtört vendéget. Ezúttal Lóri esetében tanácstalanok voltak, ő bizony nem dönt, tegye azt a sors, az mindig okos ember.

Az asztalhoz közeledve Lóri semmit sem vett észre. Intett a különböző padok, asztalok irányában, mindenki pontosan tudja, mit miért keres egy sörözőben reggel 8 és 9 között. Ismerősök akkor is, ha még nem látták egymást. Lehuppant a padjára. Maga sem tudta, miért, de kissé fáradtan emelte fel a fejét, s az is motoszkált benne, hogy lehet akár egy kis oka is a szégyenkezésre Eszter előtt, akit talán nem is érdekelt a Trianon-tragédia.

Nézte Esztert. Nézte, és nem értette. Az előbb ült még valaki a túloldalon.

A Zöld Saslány

Érezte, napok óta bizserget benne, hogy eljön az ő embere. Péntek este van, elmúlt két hónap a szokásos totálisan alkoholmentes állapotban, minden sejtje felfrissült, kicserélődött az elmeállapota és úgy fogott, mint a beretva, döntéskéességében mindig felülmulta korábbi önmagát, mintha a sors jó, ölelő keze akarta volna kárpótolni az alkoholmámorban elvesztegetett 10-14 napért. Délután megvette a legszebb könyveket, amiket megengedhetett magának, s tényleg: annyi pénzt spórolt a meg nem ivott alkohol árával e két hónapban, hogy – egyszer kiszámította – egy használt hifitornyot is vehetne, tökéletesen új hangzással. Most a díszalbumok mellett döntött, kedvenc, patinás helyén, a Váci utcai Akadémiai Könyvesboltban, ahol akkor még a szakma elitje árulta a könyvet, ránéztek, és tudták, mit ajánljanak. Igazán szép bőrdarabot is vásárolt egy maszeknál, régóta vágyott egy rászabott bőrkabát, várta a mester az anyaggal.

Leparkolt az Alkotmány utcában félig a járdán, tél volt, délután ötkor már neki világították ki a Parlament hatalmas tömbjét, megállt a hozzá vezető út tengelyében, a kellős közepén, és meghatódva nézte meg újra Európa egyik legcsodálatosabb épületét. Az utca másik oldalán sietve tartott irodája felé a Bajcsy-Zsilinszky útra. Valami nagyon ismerős kultúra hangjegyei szűrődtek ki az egyik bejáratnál. Felnézett, Zöld Sasok. Ezerszer ment el itt életében, és soha nem látta. A hangjegyek vidám röhögésre utaltak, s megremegett Lóri Fradi-szíve. Hányszor akart meccsre menni? - s úgy alakult, hogy életében kétszer járt csak, 1967 és 1994 tavaszán, mindkétszer hatalmas győzelmet arattak a Dózsa fölött, egyszer az alap Albert Flóri, 27 évvel később a fia vezényletével.

Már elment az ajtó előtt, amikor egy gén, egy ismeretlen eredetű parancsnok megállásra, majd kíváncsi tekintetre készítette. Belesett az ablakon. Itt vannak vajon a legjobb focisták? Edzést tartanak? Vagy előkészületi konzultációt? Megismerne-e valakit? Csalódottan látta, hogy nem, s eldönthetetlen volt, hogy azért nem, mert már régóta nem ismer közülük senkit, vagy azért nem, mert...

Belépett, s az a gyanúja támadt, hogy azért nem, mert ezek nem is focisták. Tudta, hogy az aranylábú gyerekek mindent megengedhetnek maguknak, de azt talán nem, hogy a nagy nyilvánosság előtt sört vedeljenek vodkával. Márpedig ez történt.

Ijedten fordult vissza, mint aki leskelődni akart, de illetéktelenként kiutasították. Ettől az érzéstől meghökkent. Ő?! Paraszt? Hát ki volna úr széles e határban?... Toldi György talán, a rókalelkű bátya... A kinti küszöbről fordult vissza. Ki meri azt állítani szerte ez országban, hogy ahol sört mérnek unicummal, ő nincs otthon, belterjesen?! Szép lassan, méltósága tel-

jes tudatában megfordult, leült az egyetlen üres asztalhoz, letette táskáját, a pulthoz lépett, kért két korsó sört két felessel. Egyenként az asztalhoz vitte, s szép csendesen helyet foglalt. Látszott, hogy nem magának rendelte, vár valakit. Bent pedig zengett a “Who the fuck is Ajax?”, a fradisták a sikeres első mérkőzés után visszavágóra várták a világhírű együttest.

Sokáig nézelődött, felmérte a társaságot, alkalmanként a négy poharat. S mivel nem jött a soha meg nem született ismeretlen, akire várt, felemelte az első felest, és látható utálattal, mint akit kényszerítenek, egyetlen mozdulattal kivégezte. Nyelt utána egy nagyot, s mert a mennyiség nyilvánvalóan a torkáig sem jutott el, belökte a másodikat s nagyot húzott a korsóból. Az anyagnak ez a pontosan adagolt kvantuma szép lassan dolgozni kezdett, s a második korsóval – röpke két perc alatt – megtette a kezdő lökést a teljes kibontakozás irányában. Mint az ágyúgolyó, úgy repült belé a következő kétszer két körös adag, s végre tudta, hogy helyén van minden. Két hónap sivatagi szárazság után öntözni kezdte a termékeny földet, s ebből olyan buja virágzás lesz a következő napokban, hogy nem győzi locsolni a leghatékonyabb és legtáplálóbb szerekkel, miket a Zöld Sasok pultosa felhalmozott.

Kezdték észrevenni felfokozott tempóját, a Fradi szurkolóinak törzsgárda-része ugyan látott már sok jót az életben, de ezt az ütemet regisztrálni kellett. Hamarosán – mintha ő itt régi ismerős lenne – koccintásra emelt poharak intettek felé. Hazaérkezett, két hónap vizsontagságos kóborlása, 6 képzőművészeti kiállítás megszervezése és megnyitása, egy vidéki színházba vitt gálaműsor teljes menedzselése és finanszírozása után végre eljutott a pihégés e kiemelt helyszínére, ahol nem kell kérni, magától jön az elismerés az érdekért.

És valóban. Itt ül vele szemben. Amit ki tudott venni a lány saját magáról előadott történetéből az elmúlt fél órában, az angyalra utalt. Egy véletlen tévedés miatt íme, eljött az ő embere. Mi lett volna, ha tovább megy? - már régóta az irodájából szervezne valami mecenatúrát, és valljuk be, rajta kívül ez senkit sem érdekel, legfeljebb a végeredménye. A léleküres péntek este helyett viszont itt ül vele szemben egy temperamentumos, sok mindenben jártas, valóság szülte szőke lány. Azt nem tudta pontosan visszaidézni, hogyan került ide, de itt van, és Isten, koccintok rád, köszönöm neked, jól tetted.

-Igen. Hallottam az iparművészeti alapítványukról, persze. Anyukám személyesen is ismeri önt. Meddig bírja még? Nem olyan időket élünk, amikor szabad túl sok energiát pazarolni az ilyesmire. Csak viszi a pénzt, és a végén azt fogja látni, hogy – ha pénz nincs többé – egyedül lesz, mint egy árva.

Lóri meghatódva hallgatta az értelmes lányt. Amit a kicsi mondott, az csupa olyan gondolat volt, amit régóta tudott, kínoztá is, de még magának sem merte bevallani. És akkor idejön egy lány, az új kor szülötte, és egyetlen bekezdésben elmondja a legfőbb problémát,

amivel Lóri évek óta küzd. A lány kezében bájosan állt a pohár, rendre ugyanazt kérte: vodka dzsinnel, Beefeater's-adagokat persze. Lórinak ez is tetszett, választékos brites műveltség. A lány percnyi pontossággal értesült a Fradi minden lépéséről, a focisták magánéletéről, csupa olyan tudás, amelyben toronymagasan Lóri fölött állt. Lóri ugyan megpróbálta néha azzal ellensúlyozta ezt az egyenlőtlenséget, hogy szidta a kormány eladósodását, de ezzel nem sokra ment, mert a lány bánatos egyetértése jeléül újabb körbe menekült, s ez volt az a terep, ahol Lóri biztosan nem akart lemaradni. Az ő sör-unicum adagolása mindenesetre nagyobb veszélyeket rejtett magában, mint a lány találkozása a dzsinekkal, hatása is gyorsabban jelentkezett. De hisz' épp' ez volt az üdvözítő.

Az oldódó hangulat egyre több pikáns célzásra adott módot a férfi és a nő közötti izgató viszony egyes kérdéseiről, főleg ha ezen szűk asztaltársaságra korlátozzuk azok lényegét. Lóri úgy látta, s joggal, hogy ebből a mai estéből nagy meglepetések lépnek még elő. Gáláns volt, részben, mert általában is megtehetette, részben, mert az elmúlt két hónapban rengeteget spórolt, s főként, mert régi tapasztalata volt, hogy az ilyen váratlan kocsmai közös hangulatok érdemi közöslésekhez vezetnek órákon belül. Minden erre mutatott.

Zsibongott a kocsmá, a legjobb háttér. Éltették a Fradit, megfogadták, hogy vasárnap megmutatják a diósgyőriek szurkolóinak, mitől és miért is kell félniük Budapesten a Fradi-stadionban, és többen megköszönték Lórinak, hogy gondolt rájuk is az újabb köröknél. Lóri megkapta azt az elégtételt, amire gyerekkora óta hiába várt: Fradi-szurkolónak nézték, mégpedig a legilletékesebbek. Valaki kommentálta, hogy mit lát kint, az Alkotmány utca túlsó oldalán, többen is az ablakhoz léptek és jókat röhögtek. A rögtönzött tudósítás lényege az volt, hogy a szemközti épület előtt két srác – éjfél felé közeledve, jellemző módon – éppen feltör egy autót, mégpedig éjféli módszerrel: beverték az ablakát egy kővel és elkezdték kirámolni. Lóri ebből nem sokat hallott, pontosabban mindent hallott, de nem sokat értett. Mondták a kocszi márkáját, színét, valójában hidegen hagyta a történet, mert a lánnyal eléggé közel járt a végső megállapodáshoz.

Mindketten fel voltak dobva. Lóri többször is rendelt egy srácnak is, aki magányosan iddógált az egyik ablak párkányán, már ha éppen akadt mit. A lány nagy humanista volt, ilyenkor külön is megsimogatta Lóri kezét, mondván, hogy nemes lélek kell ahhoz, hogy valaki egy idegen fiú bánatán így segítsen.

-Édes kis drága angyalom – mondta Lóri nevetve, mert pontosan tudta, hogy ez a hang és stílus itt az ironia és a szarkazmus csúcsa -, elrepülnénk innen a szelek szárnyán? Itt van az irodám száz méterre, mégiscsak otthonosabb. S őszintén szólva csendre vágyom, a te ki-tárt, mély csenededre.

-Édes drága nagyuram – kacagott vissza a lány -, hogy szárnyalnék-e? Lovagolnék, vágtáznék, s a kifulladásig hajszolnám lovamat, ha érted... s teszem is mindjárt. Már arra gondoltam, hogy nekem kell kimondanom. Mentőangyalom vagy, Hadúr. S ha már nem akarsz általam űzött ló lenni, drága vitézem, kerekedj felül te, és én megadom magamat minden mozdulatodnak. És ha már itt tartunk, azt hiszem, szeretlek. Pont ilyen férfias társra vártam. Sok itt a nyápic léhűtő. Csak dumálnak.

Lórit nem lepte meg ez a reakció, így megy ez ma, főleg annyi kedves nagy pia után, mint amit legurítottak szakmai egyetértésben. Habár láthatóan egykedvűen vette a lány odaadását, belül reszketett az örömtől. Nem túl gyakori az, hogy az ember átjön az utca másik oldalára, betéved a sasok közé és egy párducot visz magával, lányban. Felnézett a plafonra és bár nem volt hívó, magában mondott egy köszönetet a kivételes ajándékért.

Volt mit kiürítenie. A mellékhelyiség erre kiváló helyszínnek bizonyult, másra aligha, mert minden más esetben a bűz, a kosz és a rossz irányban történt ürítések maradványa riasztóan hatott volna. De ki itt belép, felhagy minden reménnyel, ezért gyorsan siet vissza a várható boldogságok ölébe. Még megállt a pultnál fizetni. Meghökkenve, már-már kínosan magas számla végösszegét dúdolta a fülébe a csapos, először le akart állni vitázni, de aztán szét nézett a sasok között, és úgy látta, hogy ő itt még kezdő. Jobb, ha fizet. Gigászi összeg, a rohadt.... hosszú szavakat fojtott el magában. Mindenki őt nézte.

Visszament az asztalhoz, de a lánynak is dolga támadt. Lóri már nem akart rendelni, ezért közvetlenül a pulthoz ült és ott ivott még kettőt gyorsan búcsúdálnak, azonnal fizetve is, nehogy megint kamatos kamattal számoljanak. Eltelt annyi idő, hogy bármilyen lassú lány is végez, a gyorsabbak pedig simán megszülnék egy-két gyereket. A lány azonban bent ragadt valahogy'. Lóri egy idő után megkérdezte a csapost, hogy ismeri-e közelebbről azt a lányt, akivel ma este összejött.

-Igen, persze, itt van majdnem minden este, de péntekenként mindig.

-Klassz, művelt kis csaj.

-Kicsoda?

-Hát a lány, akivel összejöttem.

-Egy kis ringyó.

Lórinak ütésre állt a keze, a saját belső számításaiban. Külsőleg azonban felemelte a tekintetét.

-Micsoda?

-Egy okos lány, bocsánat.

-Azért mondom! - mondta azért Lóri. - Benézne valaki a végébe, szerintem rosszul van?

-Maga lesz rosszul mindjárt.

Lóri tanácstalanul és rosszállóan nézett a pultosra.

-A lány azért jár ide, mert kiszúr magának valakit, aki fizeti a számláját, mivel nem dolgozik, nem keres, pénze semmi, inni viszont nagyon szeret. Eléri általában azt is, hogy a faszijának is küldet néhány kört, tudja, aki az ablakban üldögélt a maga sőrein dudorászva.

Ez már nem tetszett Lórinak.

-Kérem, nézzen be valaki mégis, azért ezt nem tűrném. Hogy velem ezt tenné?

-Már húsz perce elhúzott a pasijával, mikor maga a vécén volt. Ez így menetrendszerű.

Mondta mindezt a csapos egykedvűen. Lórit agyoncsapták. Nem kért ő már semmit. Mint mikor a vágóhídon árammal csapják fejbe a bikát. Kibotorkált az utcára, állig összehúzta a gallérját, így nem vehette észre, amint a túlsó oldalon a rendőrök egy kirabolt kocsit adatait írogatják. Örült, hogy el tudott botorkálni az irodájáig, ahol minden nagyon hidegnek és élettelennek tűnt. Így dobog egy zöld saslány szíve, csak meg ne fázzunk. Csak el ne ázzunk.

Lóri menetrendszerű két hete következett. Az autóját már régóta a csepeli rendőrségi őrzőhelyen tárolták, mert az V. kerületi kapitányság hiába hívogatta a rendszám alapján kikeresett telefonon, s bár Lóri két hétig látta a „keresték” villogó gombját, lemerült esze és a kocsmáról kocsmára vándorló költői lelke nem kívánt nyomozókkal társalogni.

A hő hűsítő hatása

Valami hihetetlen, derűs, boldog meleg szaladt át rajta. Semmihez sem hasonlítható, olyan váratlan és kellemes volt. Maga fel sem tudta fogni, mi történt. A fiatal közgazdászokból álló országos értekezlet tegnap este táborot bontott, és Lóri keserűen vette észre, hogy vagy kiöregedett, vagy elgyávult. Az elmúlt 10 év mindenkor szokásától eltérően a kétnapos konferencia nem volt elegendő arra, hogy néhány biztos, a jövőbe mutató szexuális kapcsolatot alapozzon meg. Teljes volt a kudarc, bánatában nem ivott semmit sem, nézte a kialakuló űrt.

Most, hogy az ország különböző pontjaira indulók elkezdtek felszállni a buszra, merő udvariasságból állt közvetlenül a busz mellett, kötelességének érezte, hogy búcsút vegyen a távozóktól. Fellépett a legutolsó fiatal is. A lány visszanézett, és Lórinak földbe gyökerezett a lába. Mit csinált ő itt két nap, két éjszaka?! Nem is látta, észre sem vette ezt az elképesztően szép tüneményt? Sudár, magas termet, szinte kihívóan egyenes testtartás, gyönyörű égbékek szemek a szabályos arc ékköveként.

-Nem jön? Maga nem jön velünk?

Lóriba villám csapott. Te jó Isten, a fene az autót, miért azzal jött? Hirtelen felszökött a szívverése, megemelkedett a testhőmérséklete, és nagyon félt, hogy meg sem fog mukkanni.

-Jó volna, nagyon, főleg ön mellett – OK, megvan a stílus, nem lett belőle szívinfarktus -, de külön utazom. - Lóri látta, hogy a lány arcán átfut egy nyilvánvaló, enyhe csalódottság. Aha. Szóval szándékosan maradt utolsó felszállónak... A lány még állt a busz ajtajában, mintha mondani akarna valamit, a szeme talán meg is szólalt, de szó nem jött ki a száján.

-Megmondaná a telefonszámát, hátha egyszer még szükség lesz rá? – lépett a tanácstalan helyzet közepébe Lóri. Már minden rendben volt nála, szokatlanul ki is pirult talán egy kicsit. A nevét nem is kérdezte, átkozott névmemóriáját bőven ellensúlyozta számok iránti fogékonysága. A lány mosolyogva, minden kétséget kizáróan biztató jelleggel megadta a telefonszámot. Nem is fűzött hozzá semmit, leült a helyére, a busz elment.

Budapestre érve Lóri a söröző felé vette útját, a konferencián ezúttal végig józan volt, sőt, már két hónapja nem ivott semmit, szintisztán járta előtte Németországot is. De ideje volt inni az új lányra. Ideje? Hülye vagy, Lórika? Te tök hülye vagy? Elment a söröző mellett...

Otthon hívta a számot. Irodai-lakáscélú termeiben komoly üvegek sorakoztak bevált tartalmakkal, rájuk sem nézett. Ezen nagyon meglepődött, a sürgős telefonnal magyarázta magának. Egy vidéki egyetem kollégiuma jelentkezett. Lóri bement a mellékszámot. Számára ismeretlen hangerővel és tónussal kalapált a szíve.

-János Erika – mondta egy nagyon kedves, kicsit halk, szerény hang. - Tessék.

-Bizonyára nem emlékszik rám, de amikor ma reggel elindultak Sóvárról, megadta a számát. S feltéve, hogy nem adta oda mindenkinek, sőt feltéve, hogy csak nekem, ugye be tud azonosítani?

Csilingelő kacajt hallott. - Hogy be tudom-e?

Lóri meg se nyikkant. Most akkor mi lesz? Akarja őt látni Erika, vagy nem.

-Igen, be tudom. És most nagyon szomorú lennék, ha ... Nézze. Először is. Két nap alatt képtelen volt fogadni a néma jeleket, pedig ha felemeli bánatos fejét, elkaphatott volna egyet-kettőt. Már azt mondtam magamban, hogy nagy mamlasz. De a lányok azzal biztattak, hogy ez kizárt. Másodszor. Amikor a buszra szálltam utolsóként, azt hittem, hogy tényleg mafla. Ennyi erő kell ahhoz, hogy valaki elkérjen egy telefonszámot? Mi van abban? Százszámra cseréltük ki egymással. Maga azonban állt bátortalanul. Még jó, hogy meg mert szólalni. Bocs, hogy ezt így elhadartam, de nagyon dühös voltam. Mintha akart volna valamit, csak éppen néma. Szegény némák, ne bántsuk őket.

A lány már vagy két perce beszélt egyfolytában. Stratégiai elemzők – Lóri ezt is tanulta Németországban fél évig – rögtön rájöttek volna a beszéd hangsúlyaiból, hogy Erika rá vár. Lóri azonban most érthetetlen módon megtorpant. Mi van, ha a lány ugratja. Lehetetlen úgy bizonyosnak lenni egy ismeretlen ember esetében, hogy nem látjuk a szemét, az arcát, csak egy vékony telefonhang köt össze. És ha a többiek a szobában magukban vihogják az ugratáson?

-Ha hős kellett önnek, megkapta – mondta erős iróniával Lóri -, levágtam a sárkány minden fejét és elkértem a telefonszámát. Itt a bizonyosság, nem? Szabad még egyszer a nevét? - Erika elismételte. - Egyedül van a szobában? - Az igen után Lóri megnyugodott.

-Én nem tudok telefonon fontos dolgokról beszélni. Márpedig amit önnek szeretnék mondani, az bizony húsba vágó – Lóri iróniája itt már erotikus hangsúlyba csúszott át -, szóval nem jár véletlenül Budapesten mostanában testben s talán lélekben is?

-Nem, nem járok.

-És ha meghívom?

-Akkor járok.

-Vagy én menjek önt meglátogatni? Talán helyesebb volna, nem?

-Nem. Szívesen utazom Pestre.

-Jövő hétvégén?

-Melyik jön ön szerint? Ami most jön, vagy ami utána?

-Hát ha ilyen egyszerű, akkor ami most jön.

-OK. Péntek este tud várni a Déliben?

Lóri irodája a Déli közelében volt az egyik dombtetőn. Bár még csak vasárnap délután volt, úgy érezte, hogy máris leindul.

-Ha nem zavarja, és most rögtön kimegyek a pályaudvarra, leverek egy sátrat, viszek egy hétre való kaját és várom.

-Januárban?

-Mi az nekem, mínusz 7 fok van kint. De belül, nos, ezt majd elmondom...

Csoda történt Lórral a következő napokban. Oly erővel koncentrált pénteki teendőjére, hogy hosszú idő óta először megszegte a maximum két hónapig tudunk kitartani pia nélkül ősi törvényét - ez az időtartam éppen lejárt -, és eszébe sem jutott kocsmázni vagy otthon iddogni. Ismeretlen felelősség lengte körül. És óriási, gyerekes várakozás. Évek óta elvált, otthonát vagy mások ágyát testekkel töltötte tele, de édes perce, amelyért izgul, nem volt egyetlen egy sem. Valami most azt súgta, hogy megkezdődött...

Erikát az Isten adta. Lóri nem is tudta, mikor érzett magához ilyen közel egy embert,

mikor rajongott ennyire valakinek a látványáért, a csendes hangjáért, hibátlan testéért, közvetlen emberségéért. Megtalálta azt a vidéki lányt, aki annyi ábrándjában volt a titkos eszménye. Erika úgy volt diszkrét és titokzatos, hogy – pedig – azonnal, még az első este, minden átmenet nélkül odaadta magát. Úgy is mondhatnánk: megszerezte magának Lórit. Hiszen egyszerre működött bennük ugyanaz: kíváncsiság, fellángolás, jövő, vagyis egy váratlan szerelem... na jó, a kezdete.

Lóri ekkor először írt verseket. Minden serdülő fiú és lány kipróbálja a rímfaragást, Lórinak ez kimaradt a sok munka miatt. Évtizedekkel később rászállt az írás, a kifejezés-vágy. Erika csak hétvégén tudott feljönni, vasárnap este mindig hazautazott a kollégiumba, sőt, mivel szülei más városban éltek, néha hozzájuk kellett mennie Pest helyett. Az ilyen két hetes kimaradások halálra kínozták Lórit, de mindig volt egy vigasz: a következő hétvége. Addig pedig versben ötvözte szép érzéseit, s ami meghökkentette: fájdalmait is. Ezekről soha senkinek nem beszélt, magának a legkevésbé. Most azonban hatalmas, kízó képekben írt arról, hogy mit jelentene neki, ha ismét magára maradna, ha belefulladna a hétköznapiakba, az önkínzó munkatempóba. Arról nem írt egy sort se, hogy mi történne, ha ismét kocsmában kötne ki, mert ennek az emléke is kimaradt. Erika kiváltott minden sorral minden sört.

Szerencsére senkinek sem mutatta meg, amit írt. Az ember ne adja ki magát. Utólag, évekkel később előkerült egy-egy lap. Meglepve látta érzései és önvallomásai mélységét, és persze a giccset a versekben. Nem költőre vallottak. Sokkal inkább egy totális kitárulkozás-ra vágyó emberre, aki láthatóan annyit fecsegett az elmúlt években mindenkivel, hogy nem beszélt senkivel. Egyetlen ember hallhatta élőben vagy hét közben telefonon Lóri belső hangjait. Erika el volt bűvölve. Soha senki nem beszélt hozzá így, főleg nem írt, nem hagyott nyomot. Azt hiszem, egy kicsit függővé is vált a hozzá írt versektől. Az első, amit érkezés után megkérdezett, mikor iszonyú csiklandós bájjal elterült az ágyon: - És a versem? Ha nincs, és amíg nincs, én sem vagyok... - S annyiszor vagy, ahány van? - Tudod...

Ezért aztán nem egy, nem két, hanem megszámlálhatatlanul sok vers várta Erikát. Már eltelt a tél, dúlt a tavasz s annak minden áldása a vérre. És ez a naponta átélt forróság kellemesen lehűtötte és ki is kapcsolta Lóri ősi ellenségét, a két havonta visszatérő ciklust. Már csaknem fél éve nem ivott. Mint ilyenkor szokása volt, egyetlen kortyot sem. Olyan életerő és -kedv, olyan harsány vidámság szabadult fel benne, az elmúlt fél évtizedben, az aktív részegeskedés óta először, hogy maga is meglepődött. Vitalitása kimeríthetetlenül vált. S nem bírt annyit dolgozni hét közben, hogy a hétvége két napja vissza ne adja minden másra elpazarolt erejét.

Erika valamennyi mozdulata, minden őszinte és nagyon vágyott kielégülése új erőforrás volt, kiapadhatatlan.

„Költőnknek” víziója támadt. Először csak magában, majd tréfásan öccsének is – legutóbb már Erika jelenlétében – úgy beszélt, mintha komolyan mérlegelné a házasságot, s Erikát leendő feleségének titulálta egyszer. A lány később, mikor kettesben voltak, csendesen megkérte, hogy ezt ne tegye...

-Miért? Nem örülsz?

-Nem akarom. Nem szeretném. Én még tanulok...

Lóri lehervadt ugyan, de tudta, hogy az idő... meg a vasfoga... Néha mégis kicsúszott a száján, hogy ugye szeretnél majd a feleségem lenni...?

Lóri egy nagy balfék volt. Oly erősen tudott azonosulni elképzeléseivel és céljaival, hogy azt hitte: amiben ő hisz, az valóság.

Erika egyetemista volt. Nem hitt semmiben, élvezni akarta az életet, és ennek számára legvonzóbb módját találta meg. Volt valamije, ami Lórinak nem adatott meg: női ösztöne. Ez az ösztön később azt súgta, majd egy idő után harsogta a fülébe, hogy baj van. Hogy Lóri ezt komolyan gondolja. És értette is: ismerte annyira Lóri életét, hogy tudta, meg kell állnia, lehorgonyozni, újra gyerekeket nevelni, valakihez tartozni és nem mindenkié lenni. Csakhogy Erika éppen elindulni szeretett volna. Ehhez kapott minden vágyát meghaladó löketet Lóritól. Már úton is volt. Közel egy év óta végigszeretkeztek minden hétvégét, s annyi mindenről hallott Lóritól, oly sokat tapasztalt, ami szerinte egy új élet felé indította őt. Mondta is Lórinak egyik legőszintébb beszélgetésükön, hogy egész életét meghatározta, mássá tette őt ez a nem várt heveségű viszony.

Ez lett a trend. Az eltérő utak elválása. Szép lassan elmaradt egy-egy hétvége, s amikor mégis sort került rá, a hét helyett a gyakorlat, a rutin rángatta az ágyat. Egyszer Erika felhívta Lórit, jelezte, hogy nem jön, s hogy találkozzanak valahol Pest és a városa között, félúton. Lóri okos ember volt. Elég lett volna annyit mondania, ami a száján volt: ne fárasszuk magunkat a félúttal, én egész utakat szoktam megtenni.

-Rendben, Erika. OK. Ott leszek.

Erika visszahozta két hatalmas csomagban mindazokat a ruhákat, amelyeket Lóritól kapott.

-Nem érdemlem meg, visszaadom, jó? Hátha passzol majd másra.

Lóri meleg szemekkel nézett Erikára.

-Drága kis butám. Gondolod, hogy utánad lesz más? Tartsd meg kérlek emlékebe, s gondold majd rám.

-Nem haragszol?

-Dehogynem. A válásom óta ez a legborzalmasabb percem. Szétszabdaltál rongyokra minden reményemet. Nyilván kiölted belőlem évekre, talán egy életre azt az érzést, hogy szeretnék és akarnék szeretni is valakit.

-De ugye nem haragszol?

-De, nagyon. A gyerekeim születése óta soha nem gondoltam, hogy valaha ismét szeretnék egy kis bébit. S tőled tízet, húszat szerettem volna, hogy mind olyan legyen, mint te. És rühellem a karrieremet, mert nincs rá szükségem, nem tudok kezdeni vele semmit. Szerettem volna annak minden áldását eléd teríteni, mint bársony szőnyeget.

-Haragszol? Nagyon?

-Nem. Egyáltalán nem. Tudom, miért teszed, és igazad van. Hatalmas hibát követtem el, amikor lefetyeltem a házasságról. Ami nekem vágy, az neked teher. Ami nekem megállapodás, az neked zsákutca, homály. Sok leendő lánynak segítesz, önkéntelenül. Nálad alább ugyanis nem adom. De soha senkivel kapcsolatban nem szeretnék még csak gondolni sem arra, hogy magam mellé kössem. Menjetek Isten hírével. Adjátok nekem mindazt a kincset, amitek van, és járjátok utatokat tovább. Ez a Mester üzenete, Erikám. Legyél nagyon boldog.

A lány felállt, de nem tudott ellépni az asztaltól. Folyt a könnye, lepotyogott a márványra. A könnyein keresztül nem látott, lassan megfordult és kivonszolta magát az utcára, kezében a két nagy csomaggal, a megtartott szép ruhákkal himbálózva.

Nem láthatta, amint Lóri erőteljes, sürgető mozdulattal intett a pincérnek. Jöhet, főúr!

És mégis mozog a házasság...

... és a Föld is, ha úgy nézzük a székről, hogy beleszédülünk. Akkor mozog a föld is. Mint most. Lóri délelőtti 7. korszó söre után néha úgy tűnt meredeken lefelé bámulva, hogy forog a föld, ide-oda billeg. Inkább a tájra figyelt ismét. A világ egyik legszebb helye, talán csak Kaliforniában, Toscanában, a Loire-völgyben... na jó, még ezer helyen van ilyen csodálatos táj. Ez itt a Rajna-völgy, annak is az ékköve, Bonn környéke, a német főváros helyszíne (most még, de ez hamar változni fog Berlinre). Bad Godesberg kedves dombjaival szemközt, a Rajna jobb partján nyúlik el Petersberg, tetején a német állam egyik bájos kis „otthonával”, a legnagyobb külföldi államfőket elszállásoló Petersburggal. A várban nyitott étterem, van, amikor nem Gorbacsov, hanem Lóri kér sört. Barátja csóválja a fejét. Nem igaz barát az, akit négy napja ismer az ember, éppen a budapesti indulás előtti percekben ta-

lálkoztak, közös autóval járnak be néhány nyugat-európai országot, alapvetően Lóri dolgait követve: Bécs, München, Frankfurt, Bonn-Köln, Brüsszel, Párizs és Koppenhága az irány. Az ilyen barátság lényege a sör mennyiségében lakozik, s ez most itt ezért ilyen erős, bár friss. Lóri hunyorog, erős, csodálatos nyári nap süt az arcába. Szűri a fényt, szűri a sört, tegnap este után ma feltétlenül folytatni kellett, ezen a szinten már nincs megállj.

-Akkor meg miért?

-Mit miért?

-Akkor meg miért ne?

Így már értette Lóri a kérdést. Órák óta arról gajdolt a barátjának, hogy mennyire szereti otthon hagyott kis barátnőjét. S mennyire sajnálja, hogy az indulás előtti ebéden ezt közölte is vele, kéretlenül hozzátéve, hogy minden mély érzése ellenére sem venné soha feleségül. Ez nem okozott meglepetést, a lány pontosan tudta, hogy együvé tartozásuk e nélkül is erős, és tart, ameddig... Azóta gyötri Lórit az önvád, hogy miért kellett ezt így kimondani. A váratlanul szaporodó sörmegállók számát is ennek tudta be: valahogyan feledtetni kellene ezt a balgaságot. Nem veszi el ezer ok miatt – főleg az egyetlen következtében: Isten őrizz a házasságtól -, de azért buta ember az, aki az élet fontos kérdéseiben így deklarálgat, fölöslegesen.

-Azért ne, amiért. Mert mi változott négy nap alatt? - Lóri koccintással köszöntötte a bátran felfelé ívelő Napot. Ez a nap már csak ilyen lesz, emelkedett, feldobott, sörben úszó.

-Semmi. De miért ne?

Ez a makacs és logikusnak tűnő kérdés végre megütötte Lóri értelmét. Vannak dolgok, amiket tudunk, pontosan ki lehet számolni, hogy itt megint rámegy inge-gatyája a piára a végén. Gorbacsov szellemét nem mérik ingyen. De vannak dolgok, amikre nem tudunk megoldást spekulatív módon sem, mert a jövőt nem látjuk, s a legszemélyesebb ügyekben a jövő megfoghatatlan, önkényes, néha kegyetlen. Pl. a sör ára a Hotel Petersburgban.

Végül is. Miért ne? Ez most már ott visszhangzott a fülében. Mi szól ellene? Vasárnapi kijelentése, hogy Karolinát soha nem venné feleségül, abból a meggyőződésből eredt, hogy házasságuk legfeljebb 50 százalékos biztonsággal lenne boldog, eredményes, sikeres, szemben e mostani, joghoz nem kötött, teljes értékű és mégis szabad szerelmi kapcsolattal, amely mindkettőjük legjavát hozza ki egymás számára és a közös munkában is. Azt világosan tudta – eddig -, hogy fele-fele alapon tilos esküdni.

Most azonban a sör átfordította a valóságot feketéről fehérre. Mi a gond abban, hogy csak 50 százalék? Honnan tudjuk meg, hogy mi lenne a másik 50 százalékkal?

-Van ember, aki képes megmondani, hogy ha valami valaminek a fele, akkor ez a fél a

következő másodpercben az egészhez közelít, vagy a megszűnéshez? Emberi kapcsolatokban nem létezik ilyen bizonyosság. - Lóri maga is meglepődött, hogy az előző este és a most eltöltött, meleg nyári esőt idéző áztatás után hogyan jönnek elő még fontos gondolatok. - El lehet vetni egy tervet csupán azért, mert csak fele részben vagyunk benne biztosak? Ezt teszik szerinted a kontinensek felfedezői, az urán kutatói, az 1954-es svájci döntőre készülő Aranycsapat? A fenéket. Belevágnak. Megnézik a másik felét.

-Lórikám, ezt mondom! Mert ugye miért ne? - Lóri világosan látta a ködön át is, hogy barátja már berúgott, kár figyelni rá. Egyedül kell itt dönteni a világ egyik legfontosabb kérdésében.

-Mert a miért és a miért ne ugyanazt jelenti, apám!

Lóri egy percre magába roskadt a filozófiailag megoldhatatlan kérdés súlya alatt. Fél éve, mióta ismeri Karolinát, egyre erősödően úgy gondolja, hogy a teremtmény neki küldte a lányt. Főleg örömei, hatalmas, kicsattanó hangulata, s talán leginkább Lóriéhoz hasonló munkaszeretete és -bírása láncolta hozzá a lányt Lóri megítélésében – a lánc helyes kifejezés, nem na-gyon lehet és nem is érdemes tépdesni (leszámítva Petőfit). Szexuálisan pedig teljesen Lórirra támaszkodott a lány – egyszerűbben kifejezve megadott neki mindent, mi szem-szájnak ingere, s cserében el is vette ugyanazt, a húsz évesek mohóságával.

Egy pillanat műve volt, hogy a filozófus meghalt Lóriban. Mert hát hogyan lehet megbizonyosodni egy fele részben érett házasság erejéről?! Úgy, hogy megnézzük a másik felét! Lóri a szálloda telefonjához rohant. A pincérek úgy látták, mintha libegne, de Lóri egész rettenthetetlen és tántoríthatatlan szíve tudta, hogy ő bizony vágta. Tárcsázik. Vár.

-Szia, de jó, hogy hívsz, már azt hittem, bajotok van – csilingelt a hang.

-Ülsz?

-Állok.

-Ülj le, kérlek, és vegyél egy nagy levegőt.

-Vettem.

-Karolina. Hozzám jönnél feleségül?

Csend. Legalább két másodpercig. A hallgatást csendes szipogás törte meg.

-Nem?

-De. DE. Igen.

Nem sokkal többet beszéltek erről, oly nagyon ismerték már – főleg a napi 16 óra közös munkából – egymás észjárását, hogy mindketten tudták, miről döntenek. A miertre senki sem kereste a választ, úgysem talált volna.

Lóri 8 napra rövidítette két hetes útjukat. A számla tényleg borsos volt, viszont soha többé

nem kellett profitot fizetnie a német sörgyáraknak, szállodatulajdonosoknak. Az asztalon hagyta a félig telt korsót, úgy lépdelt lefelé a lépcsőn, mintha annak aljában a német kancellár várná, akivel ugyan még szívesen kezét fog búcsúzól, de elnézést, bocsánat, sietek, fontos dolgom támadt. Ez volt az utolsó korty sör életében az aranyos, drága német nedűből.

Mire képes egy eskü? Lóri színjózanul vágott bele új életébe, s ha már így alakult, meg is tartotta kiváló szokását. Itt a vége, fuss el véle.

Illetve nem egészen. Mesém most is tartana a boldogságról, ha ki nem derült volna egyszer valahára, hogy a fél másik fele homályos, bizonytalan és nem közelít az egészshez, hanem visszatáncol kiinduló pontja alá. De a mesének itt tényleg vége, mert hosszú, hosszú idő után Lóri – a felekről és a felesekről lefolytatott számtani-mértani felfedezés után – végleg elhagyta e felét, feleselő feleségét felesekre váltotta és velük kötött újra tartós viszonyt. Nekik aztán nyugodtan bömbölhette a maga senki által meg nem értett igazát.

Egy székely prosti, aki az, mert azzá lett

Ez a történet nem Lórié. Megfigyelője volt, ma is az. A végén majd elmondja, hogy talán mégis érthető, ha emberek csakis alkoholba fojtva bírják ki a megrázó bajokat, az elviselhetetlen és feloldhatatlan konfliktusokat, az értelmetlen igazságtalanságokat, a fojtogató valóságot.

És elmondja mindjárt azt is, hogy milyen kegyetlen a magyar bíróság, amely valójában nem az igazságot, csak az eléje tárt papírokat vizsgálja, következőképpen tág teret nyit az ügyvédi aljasságnak: ha papírral, netán hamis tanúkkal „bizonyítasz”, akkor a szemét ügyvéd ügyes győztes lesz. Aljasoké lehet ez a világ, elég, ha van egy gazembereket szerető ügyvéd.

Vegyél egy prostit, aki nem az. Ő tudja, hogy az, de jól álcázza. Ne szépítsük, székely annyiban, amennyiben Székelyföldről jött Magyarországra. Sörpincék aljában felszolgáló. Feketén. Hivatalos munkaviszonya, jövedelme, állása, állampolgársága nincs, viszont nagyon kellene. Ahhoz pedig egy férjecske. Megoldódnának a jogi gondok. Ráakaszódik a kiválasztott, kiszúrt alkoholistára. Lefekszik vele gyorsan, ismétli keményen a sorozatot, s dicséri az alkoholista – egyébként valaha oly kimagasló értelmiségi – erényeit ágyban, kocsmában, életben és vágyakban. Italába alig kimutatható mennyiségben tudatmódosítókat kever hosszú hónapokon, egy-két éven át. A tudatmódusult értelmiségi azt hiszi, hogy gyönyörű ifjú dámája vagyon neki immár. Le nem vakarhatná senki róla, főleg, mert a bekevert sör foglya lesz minden este, ez így már leküzdhetetlen kábítószer. Legyen a prosti

neve mondjuk Kátya, az értelmiségié Pista. Így egyszerűbb végigvezetni a történetet.

Lóri dühödten üt a levegőbe most, 15-16 év távlatából, jómaga már 20 éve totálisan alkoholmentesen élve, döntve, szeretve és munkálkodva. Másfél évtizede mindez a szeme előtt játszódott le, és bár elmondhatta a maga korábbi életének keserű tapasztalatait Pistának – meg is tette gyakran –, a végén csak annyit maradt neki, hogy behunyta a szemét, ne is lássa, hogy a nőszemét hogyan hajtja végre kegyetlen tervét. Mert jól látta...

Pista két évig bírta szusszal, aztán belehalt. Közben a prostit persze feleségül vette titokban, nehogy más beavatkozhasson, lebeszélhesse örülségéről. Már-már azt hitte, hogy szerelemgyerekek kellene születnie e boldog frigyből. Nem nagyon foglalkozott azzal, miként néznek majd rá felnőtt gyerekei, unokái. Egy másik házasságból származó tini gyerekeit pedig egyenesen kiszolgáltatta a prosti mostohának, aki természetesen beköltözött elegáns házukba. Pista egykor kiváló szakember volt, a családi ház e tehetség és 20 év kemény munkájának az eredménye. Új gazdasszonya lett az otthonnak, a mesékben a gonosz mostoha. Sörkimérő naccság. Még azt is megtehetette, hogy alkalmanként műbalhét produkálva ismeretlen helyre távozzon. Szeretője sose fedte fel magát, bújt, mint a patkány, ő volt a prosti másik, érdemi fele. Amikor Pisti végül megtudta, hogy hányadán áll a prostival, elzavarta a háztól és beadta a válópert. Kicsit későn, mert elhasználódott, agyonmérgezett szervezete egy váratlan pillanatban bedobta a törölközőt, szívinfarktuszban egyetlen perc alatt meghalt. A tinik édesanyja már évekkorábban ugyanilyen betegségben hunyt el. Az ő leendő sorsuk egyszerű képletbe ütközött: immáron állami gondozás.

A prostivá lett egykori székelyországi lány ugyan megtehetette volna, hogy részt kér felnevelésükből, hiszen papíron még feleség volt – a bontóper véletlenül nem sokkal Pisti váratlan halála utáni időpontra volt kitűzve, Pisti tragédiája miatt tehát nem került rá sor –, a gyámhatóság előtt nyilatkozva azonban tőle várható módon természetesen megtagadta a kicsik gondozását. Már több hónapja nem is élt velük, tehetne, talán igaza is volt. Egy prosti ne neveljen gyereket, elég a jogcím - van egy férjem -, az meg már megvan. Megvolt. Van.

A két kis tini árva végül a nagyszülökhöz került, ők vállalták a gyámságot, s bár maguk is aggok voltak már sok betegséggel küszködve, azt nem nézhették végig, hogy unokáik egy átlagos, korábban szüleik által szeretettel nevelt gyerek számára elképzelhetetlen sorsra, állami intézetbe kerüljenek. 95 százalékban erősen barna bőrű, mindig árva gyerekek közé.

Pisti élete záró szakaszában valószínűleg érezte, hogy bajban van, mert nem sokkal halála előtt végrendelkezett. Ebben egyetlen fűszálat sem írt válófélben levő ex-feleségére, két nagy és két kis gyerekére hagyott mindent.

És itt kezdődik a gaz ügyvéd és a mocskos bíróság, akiknek méltó párja egy kegyetlen

mostoha. Mert a prosti talált magának egy gazt, aki ismerte a mocskost, jól kiismerte magát a magyar bíróságban, specialitása volt a szemét ügyek képviselte szemét helyen. A prosti bejelentette, hogy ő biza feleség, és igényli a családi ház felét. Vissza ugyan soha nem tért közénk, sőt, most már csakis egyetlen érvényes viszonyban állt a 4 gyerekkel: perben követelte tőlük mindennek a felét. A háznak, melyben – el-elszökve – annak idején, Pisti életében eltöltött feleségként nyolc hónapot, s amelyet akkor már fél éve el is hagyott.

15 év telt el így. A nagyszülők ugyanúgy nem tudták, mint az árvák, hogy az igazsághoz nem kell más, mint egy gátlástalan prosti, egy hasonló ügyvéd, egy olyan bírói rendszer, amely 15 év alatt sem tud megállapítani annyit, amennyit egy pontos végrendelet egyértelműen tartalmaz: hogy tudniillik a prosti, válófélben levő feleség mindenből kitagadva, a gyerekeké minden. 15 ÉV ALATT! Itt tartunk most.

Az egyik volt kis árva mesélte mindezt Lórinak, aki eljutott a végkövetkeztetéshez. Igen. Láta a kis árvát, immáron közel 30 évesen, a testvére is akörül jár. 15 éve volna legalább egy otthonuk, ha szülők nélkül is, de nincs, és most már nem is lesz. Mert ez a ház lett volna életük alapja, amelyre két szülőjük drámai halála után valaha is támaszkodhattak volna.

De nem lehetett. Másfél évtizede nem az övéké, amit rájuk hagytak. És most már szeretnének élni, családot alapítani. El kellene kezdeni valahogyan, de munka nélkül, alkalmi munkákból tengődve nem lehet. Kellene valami morzsa az örökségből. A prosti kitart követelése mellett. Ezért meg kell vele alkudniuk. Az alkunak egy feltétele van részéről: mindennek megkapja a felét. Mint 15 év minden pillanatában, most sem tágít. És mert lehetetlen tovább és arra várni, hogy a 15 éve impotens magyar bíróság valaha is közelebb jut a valósághoz, tudomásul kell venni, hogy ez itt a barmok birodalma. A csalóké, az erőszakosoké, a kíméletleneké és könyörteleneké. Prosti nőé, prosti ügyvédé, prosti bíróságé. -Lóri, tudod, mi volt a fő bizonyítékuk arra, hogy apa mégsem akart elválni 15 évvel ezelőtt, vagyis hogy a nő mégis feleség volt?

-Nem, nem tudom.

-Egy képeslap, amin – már a nő elköltözése, vagyis a tényleges szakításuk után – apu Dániából mint drága kedvesét köszöntötte Kátyát.

-Hát ez tényleg elég nyomós – röhögött fel Lóri.

-Várj. A képeslapon nem volt bélyeg. Érted? Nem volt rajta bélyeg. Soha nem adták fel, soha nem küldte el apu. Valamikor valahol írta, firkálta. Állandóan fecnikre írt, ha piás volt. Soha, érted, soha nem küldte el, nem adta fel! És ez a fő bizonyíték, hogy ők a szakítás ellenére is férj és feleség voltak. Miközben ez a ringyó már a stricijénél élt.

-Nem, ezt nem hiszem el.

-Dehogynem. Az ügyvéd erre a fecnire alapozva 15 éve sikerrel bizonygatja a magyar bíróság minden fórumán, minden perújrafelvétel menetében, hogy – most figyelj! - a nő joggal állítja, hogy ők még férj és feleség voltak, mert egyrészt a válást még nem mondta ki a bíróság, másrészt mert – baze, baze, most figyelj! - a képeslap azt bizonyítja világosan, hogy a házasság azért még helyreállítható lett volna. Tucatnyi tanú, szomszéd, ismerős állította, hogy a nő elhagyott bennünket, hogy apu válni akart, és van egy kizárólag a javunkra írt törvényes végrendelet, de mindez semmi, „a házasság bizonyos körülmények között helyreállítható lett volna”.

-És EZ elég volt ahhoz, hogy a nő megnyerje a pert?

-Nem. Nem nyerte meg. De már nem bírjuk tovább. Élnünk kellene, és valahogyan elkezdeni. Itt tartunk, ahol... sehol. Életünk egyetlen pénzügyi alapja befagyasztva. És a rinya meg az ügyvédje világossá tették, hogy akármeddig is folytatják. Újra és újra találnak majd valamit, amivel megint elkezdik. Lórikám, a testvérem és én belefulladtunk, nem bírjuk tovább.

Lóri fújt egy nagyot. Aztán köpött, a bíróság belvárosi intézményrendszere felé fordulva jelképesen. Megfogta a fiú vállát:

-Hibát követtek el, ha feladjátok...

-... nem bírjuk, nekem mindig hánynom kell 15 éve, ha jön a következő bírósági forduló a teljes és hazug képtelenség örökös ismételtetésével... gyerekként kezdtem hányni, és ma sem tudom abbahagyni...

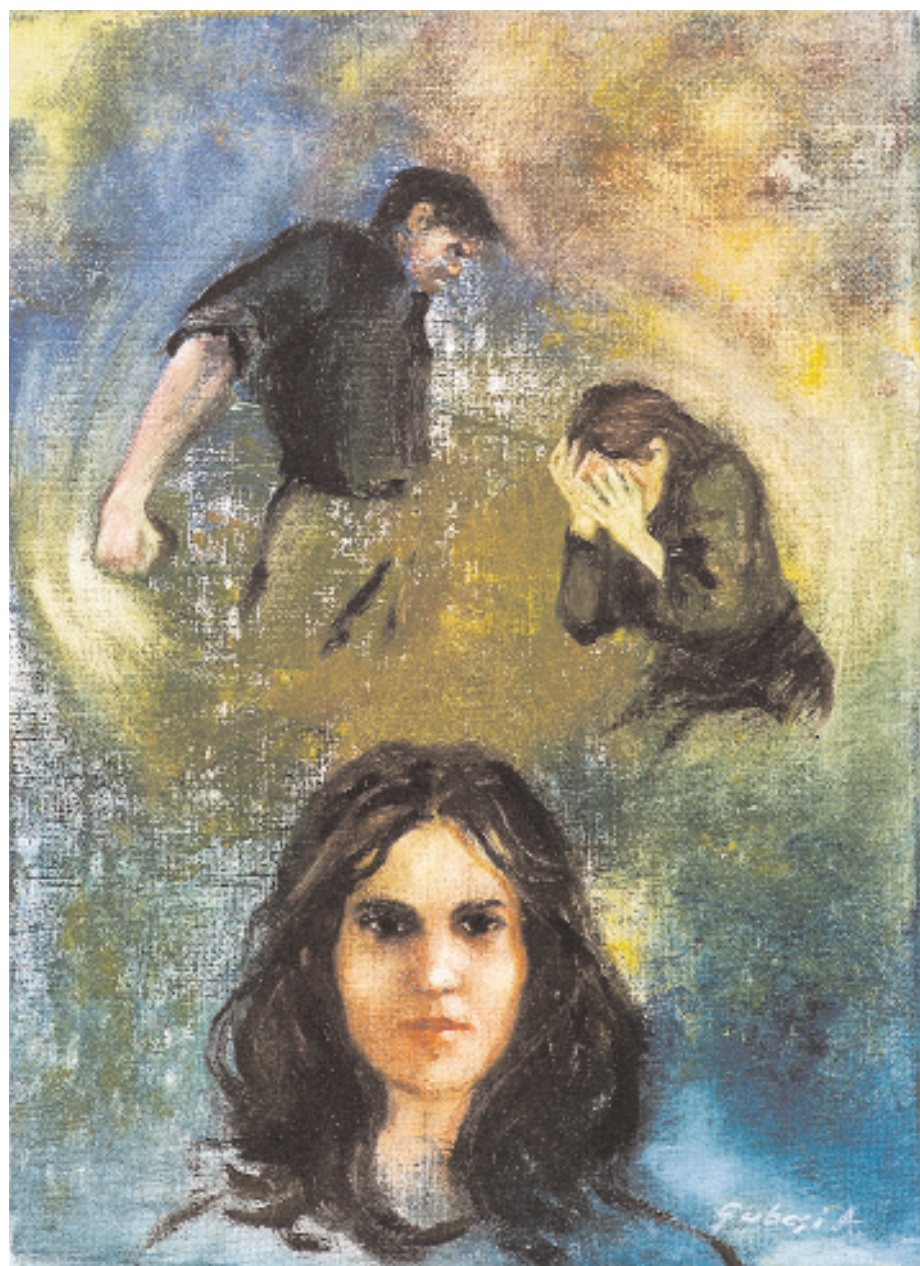
-Az ember soha, soha ne adja fel az igazát, mert akkor sokszorososan veszít. És kivirul a gaz, és mást is megszúr ez a bogáncs, ahelyett, hogy kikapáltatok volna.

Rohadt ügyvédek, mondta még Lóri hangosan. És akkor tette fel a kérdést:

-Ki lehet ezt bírni úgy, hogy az ember nem lesz alkoholista?

De a fiú ezt már nem hallotta. Elment a temetőbe, hogy megkérdezze az apjától, megérte-e felemelni a korsót a tankönyv helyett, amelyből az utolsó este együtt kezdtek volna el tanulni. Életében másodszor, halálában először.

Lóri felnézett az égre is. Megköszönte az elmúlt 20 évet, ami alatt vezeklésképpen korábbi életéért egyetlen mikrogrammot sem ivott. A fiú után nézett, a testvérekre gondolt, és tudta, hogy nem is fog soha.

A véglet nem végzet

Lóri végletes italozásai soha nem váltak végzetessé. Végelgyengülése, két hetes piálása végső stádiumában kinyúlt érte egy féltő kéz – tulajdonosát soha nem látta, de érezte döntését –, felemelte a kocsmaasztal alól, jártányi erejére számítva elcammogtatta haza, ledöntötte az ágyba. Tehette, mert tudta: Lóri oly kimerült, hogy két napig félholtan fog vegetálni. S ha azt átvészeli – mást úgysem tehet –, akkor a jól bevált recept szerint hónapok következnek, mikor egyetlen kortyot sem fog inni. A téli temető helyébe a tündéri tavasz toppan. Minden kivirágzott Lóri életében. Minden túlzás nélkül: átszellemült, egy másik énje kapott erőre, amely habzsolta és egyben kibocsátotta a jót, a szépet, az eredményeset és vonzót. Lóri ilyenkor felismerte, hogy micsoda nagy barom ő, aki sárba tapossa saját magát, pedig lehetne akár példakép is: az alkotó, megújuló erő élő szobra. Mert 100 közül 99 embernek nem sikerül visszafordulni az ilyen útról. Aztán persze hónapok múltán egyszer csak kiderült, hogy ő is elbukott újra...

Átszellemült világának első jele volt, hogy gyümölcsökkel, zöldségekkel, magvakkal, vitaminokkal tartott méregtelenítő kúrai után életritmusa megújult. Leküzdhetetlen energiák vitték új teljesítmények felé. Részeg állapotaiban is tele volt álmokkal, ezek azonban torz illúziók voltak, amelyeket el sem kezdett megvalósítani, rájuk gurított két sört unicummal, és kimúltak. Üde életállapotban azonban leleményességgel, kitartással, kreativitással látott hozzá terveikhez, s a lehetséges idő töredéke alatt meg is valósította azokat. Ez az ismeretlen óvó kéz elérte, hogy soha ne lépje át a küszöböt az alkoholizmus felé vezető pusztító úton.

Ám az igazi örömök nem a munkában érték. Csak ekkor, csak igazán józan korszakaiban jött rá arra, mit jelentenek neki a nők. Amikor ivott, élvezte az élvezeteket, s őszintén szólva vissza is élt azzal, hogy az ital hatására lehullottak gátlásai. Ilyen időkben akár naponta, hetente teremtett új kapcsolatokat, miközben sorban élvezte a régieket. Buja volt, s – hihető-e vagy sem –, komoly, befutott lányok, nők szerették érte. Valószínűleg unták magánéletük egyhangú rutinját, és Lóri borvirágos oldottsága s a vele járó szexuális szertelenség tetszett nekik abban az egyetlen vagy néha megismételt történelmi helyzetben. Most, józanul minden megváltozott. És igen. Lóri átszellemültsége mellett nem volt érdemes csak úgy továbbmenni, ha nő az ember.

Kettős hangképzése volt. Az egyik hagyományos, torok-szájüreg-fogak-nyelv összjátéka (most ne gondoljanak másra, tényleg a hangképzésről van szó...). De szája mellett a szeme is beszélt, és legalább olyan érthetően, világosan és kifejezően, mint a klasszikus hang-szó formáció. Lóri szeme – ha kellett – mindent elmondott néhány másodperc alatt. Ilyen gyor-

san hadarni sem lehet. Ha úgy nézett rá valakire, persze ezen esetben nőkre, hogy el is akarja mondani azonnal, amit gondol, vél és kér, akkor ezt mindenki annak is értette. El lehetett menni emellett, tovább lehetett állni, közömbös arcot lehetett vágni – de ha az illetőbe szorult némi érdeklődés a nem várt kapcsolatok iránt, akkor nem kellett mást tenni, mint megpróbálni Lórihoz hasonlóan nézni, a villanások felerősítették egymást, a hír megszületett: ebből lesz valami! Kivételes helyzetek ezek, nem elhatározás kérdése, hogy na, jó, most akkor odamegyek a színpadon ehhez a bombázó vokalistához és...

Ilyen döntést normális ember nem hoz előre. Vagy megszüli a csodát a pillanat, vagy ne is kergesd, mert megbuksz. Alapvető érzékszerveid, egész életed és tudásod, kipróbált gyakorlatod és merész vágyaid, valamint spontaneitásod sűrű összegzése ez egyetlen másodpercre. S ha éppen ekkor találkozott egy hasonló sűrítménnyel, akkor nincs mese: a kisülés megtörténik, az energiák kiszabadulnak, s lesújt a villám... és az ő villája is. A tüzes mennydörgést kulturáltan bele lehet fojtani a párnába, a másik ajkába, vagy ha erre nincs erő, kínlódjon a szomszéd.

Azon 7 ínséges év alatt, amíg Lóri teletömte magát alkohollal, mindig felbukkantak a piák óceánjain a boldogság szigetei. Mellhalmokon, lágy ölekben szenderegve szerzett Lóri új erőket, amiket aztán oly ostobán pazarolt el ismét. Mégis: ezek az aranyos kis öblök, csendes, békés vizeik és kikötőik mentették meg attól, hogy elsodorja a cunami. Hálát rebeg egész életében minden nőnek, aki kegyeibe fogadta. S megértéssel gondol azokra, most, amikor undorodik az alkohol szagától is, akik talán ugyanezt érezték őt ölelve, mégsem hagyták magára, nem fordultak el tőle, hanem ölükbe vették, mint rossz kis gyereket, akit éppen ők akarnak – szeretve, s nem korholva – beíratni majd az iskolába egyszer. S aztán messziről végignézni, mi lesz a fiúból. Lóri elmosolyodik, mikor most, tisztán és egy egész életre józanul magában azt üzeni sok száz nőjének, hogy: látod, diplomát szereztem.

Fohász Mártához *(aki nincs jelen)...*

-Má-má-már-ti-ti-ti

-Mit akarsz?

-ti-tikám. Nem dadogok, ígérem. Csak véletlen volt. So-so-so-ha tö-többé nem dadogok, becsület szavamra.

-Majd holnap. Ha megéled.

Lóri komolyan vette e szavakat, AKART élni holnapig. Komótosan hasra vágta magát az íróasztalon. Ha nem tette volna, alá esett volna. Így jobb.

Elegendően frissen ébredt másnap. Igénybe vette a fal nyújtotta biztonságot, elevickélt a bárszekrényig, felnézett Mártikára...

... csak egyetlen kupica, tudod. Hogy legyen erőm elmondani.

Mártika közömbösen bólintott.

-Nem érdekel? Pedig évek óta készülök rá. Mártikám! Szeretlek. Nagyon hiányzol, ha nem vagy velem. Mostanában éppen ezért visít e hiány oly nagyon. És most itt vagy végre. Amikor összeházasodtunk és azóta minden nap tudom, hogy téged nekem rendelt az élet.

Lóri az üvegre pislogott. Most már lehet, hisz' beindult a folyamatos beszéd. Érezte persze, hogy erősen közhelyes, ezért a szokásosnál sokkal nagyobbat húzott a kisüstiből. Megrázkódott. Ebből aztán rájött, hogy inkább mondja tovább, a gondolat visszaadja önbecsülését.

-A gyerekeinkért és érted mindenre képes vagyok. Ne hagyj el, kérlek. Semmi vagyok nélkületek. És te egymagad ügyse tudod felnevelni...

Mártika itt utálkozó szemmel nézett rá.

... nem tudod, te csak nő vagy, és a gyerekeknek kell az apa élménye, támasza is.

Mártika felállt és kiment a konyhába. Ment volna, ha Lóri le nem taszította volna a székbe.

-Ülj le, ha hozzád beszélek!

Saját hangjáról azonnal megállapította, hogy az itt most nem helyénvaló. Csendesen folytatta:

-Ülj le, ha hozzád beszélek... kérlek!

Lóri most nem mert inni. Érezte a feszültséget, amelyet az okoz, hogy tud-e dönteni Mártika és a kisüsti között. Persze, hogy a felesége mellett döntött.

-Ha mégis beadod a válópert, én mindenütt nemet mondok. Rám ne számíts. Én a megbont-hatatlan házasság hú híve vagyok. Ha én felesküdtem valamire, azt be is tartom, életem árán is.

Mártika kinyitotta a száját. Akkorát ámult. De meg sem szólalt.

-Nem leszek földönfutó. Engem innen ki nem dobtok. A ház az enyém. Jogcímed lehet persze, feleség vagy, mi tagadás, de akkor költözz a jogcímedbe.

Ezt megint elszúrta Lóri. Így nem lehet békülni. Mivel a hibát azzal követte el, hogy az előbb elhamarkodottan Mártika mellett döntött, hát most azonnal helyére zökkentette az egyensúlyt, de most nem lötytyintett magába akkorát. Egészségben akart a dolog végére járni.

-Mártikám, tudod, hogy mennyire imádlak. Minden porcikádat. Ha hiszed, ha nem, de néha vágyom rád. És pont ilyenkor nem vagy ott. Pedig csodálatos dolgok történhetnének, mint régen is. Esküszöm! Esküszöm, hogy szeretnék veled néha ágyba bújni!

Mártika ettől nagyon megrettent. Rohant volna a konyhába vagy az ügyvédhez, de Lóri visszanyomta.

-Nem mész sehova, érted? Hallgatsz!

Lóri szeme hirtelen könnybe lábadt. Láta magát haragosan, és ezt nem szerette. Igazi férfi ő, ha békés, és ilyenkor olyan állati az egész. Ezt is Mártikának köszönheti, ő teszi állattá. Már két éve visszautasítja minden közeledését, amely az ágy felé vinné őket. Csak az osztalék fizetésnél mutat érdeklődést, olyankor nagyon szépen felöltözik, kivágott blúz, szűk, feszes szoknya, Lóri érti is, miért... s amikor a nagyvonalú felezés után simogatni kezdené, Mártikának váratlanul dolga támad a mellékhelyiségben. Ennél kiábrándítóbb gesztust valószínűleg csak az ivartalanítottak tesznek. Lóri könnyezett, most már teljes terjedelmében. -Bocsánat, hogy durva voltam. Jó, nem bánom. Te mehetsz ügyvédhez, bármikor, amikor akarsz. OK. De betaposok életed minden területén. A gyerekeket felejtse el...

Mártika győztesen nézett fel. Ennek a részeges hülyének ítélné a bíróság a kicsiket? Csak azért, mert ő pasit tart? Hát persze. Éppen a kicsik miatt. Kell nekik a tervezhető biztonság.

Csakhogya...

-Márti! Nem kám, hanem csak Márta! Mit képzelsz te? Azt hiszed, hogy magadhoz édesgetheted őket? Az anyai trükkökkel? Hogy te veszel ezt, meg azt? Kinek a pénzéből? Majd holnaptól én veszem meg. Hogy te viszed őket cirkuszba? Mert nem dolgozol, és mindenre futja az idődből? Holnaptól én sem hajtom magamat, lesz cirkusz bohóccal, állatkert majommal. És tudod, mit? Itthon is lesz bohóc meg majom. Mindegyik te vagy. Halálra dolgozom magamat érted és a gyerekekért, és te fogsz engem itt hagyni? Nem, nem, soha nem rúgnálak ki innen. Soha. Nem szeretsz? Rendben, én mátol kezdve csendesen és szó nélkül utálni foglak. De maradhatsz. Ameddig bírod. Majd a bíróságon adj légy szíves választ arra, hogy miből tartanád el a csonka, általad aljas módon megcsonkított családot. Életedben nem

dolgoztál, amióta a feleségem vagy.

Mártika közbe akart szólni, hogy ez így pontatlan, mert élete azelőtt is volt, és akkor dolgozott, de Lóri lehurrogtá.

-Mihez értesz, szerinted? - E tördőfés után Lóri bevágta a harmadik lókortyot, bár nem akarta, szép, vita mentes reggelre készült szerelmes feleségével.

Kezdett zsibongani körülötte a világ. Nyilvánvalóvá vált lassan neki is, hogy nem úgy tartja kezében a fő folyamatokat, ahogyan szerette volna. Amikor belevágott Mártikával a második házasságba, át sem gondolta, hogy mi vitt az első felszámolásához, főleg nem, hogy mi volt az ő szerepe abban. Szerelemházasság volt ez a második, égő érzéseké, ellencsapásként az előzőre, ahol minden olyan kiszámítottan és hűvösen ment, sikerrel tele, de érzelmektől mentesen. Bezzeg mikor megismerte tüzesvérű kis asszisztensét, akinek munkában és szexben leküzdhetetlen életereje magával ragadta őt... Két évig eszében sem jutott, hogy el is vehetné a lányt, de úgy összenőttek, hogy kézenfekvő volt: ez mindig így marad. Akkor pedig?

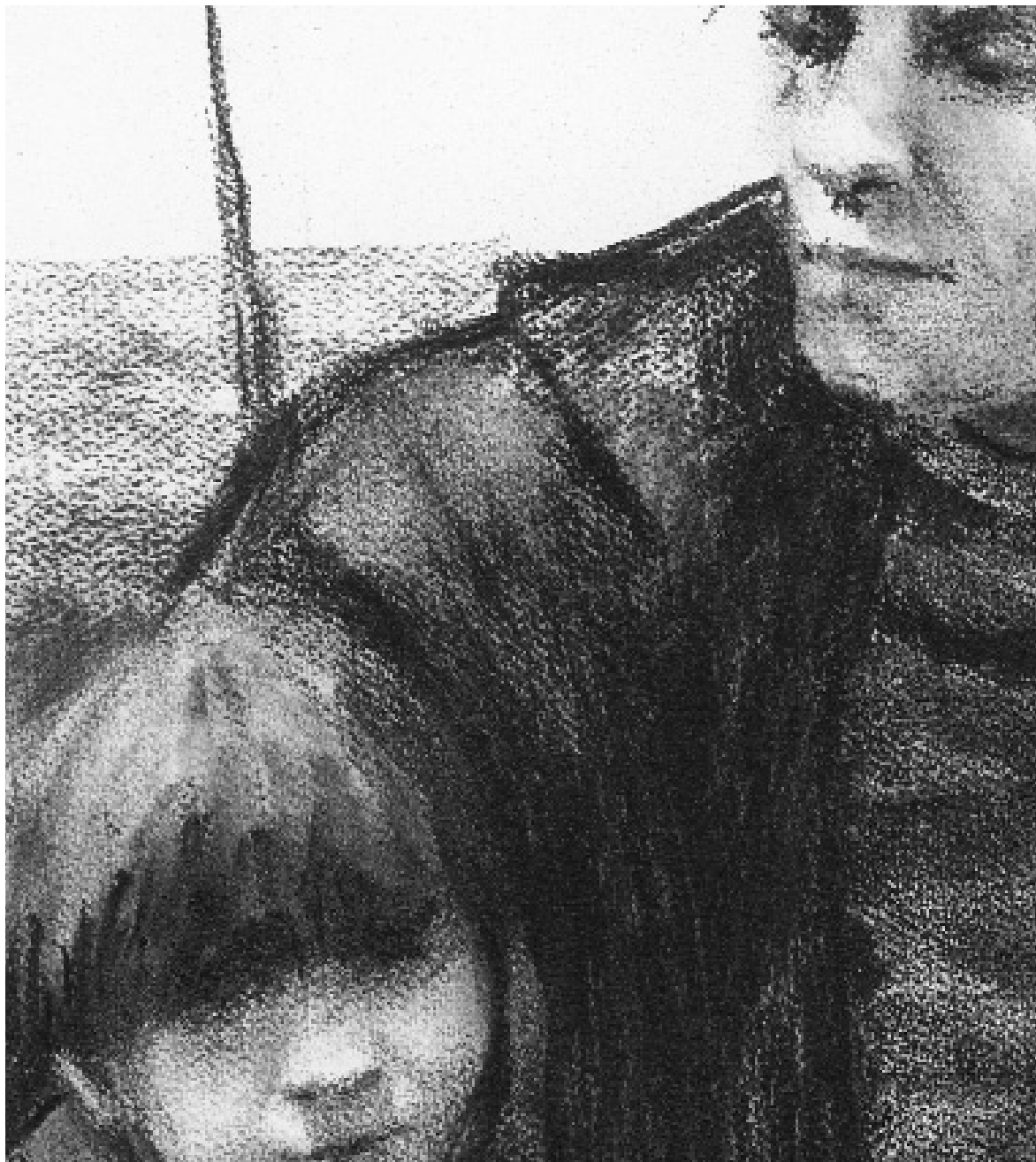
Lóri nem tehet róla, hogy a világban uralkodik egy olyan történelemszemlélet - pl. Spengleré -, amely szerint az emberiség történelme fő periódusaiban visszatér önmagához, ismétli önmagát. Lóri a Mártikához fűződő viszony első két évében annyira eltelt a szerelemtől, hogy csak hébe-hóba rúgott be, annyira mintegy, mint minden jóra való, messzi lentről jött vezető értelmiségi az idegen Budapesten.

Csak a gyerekek születése után érezte ezt a Spengler-féle néma ciklust közeledni. Mártika ugyanazt tette, mint első felesége. Betöltötte életét a kis gyerek, s hogy legyen hely nekik, kiszorította onnan drága, egyetlen, őszintén imádott kicsi férjét, ugye megérted, Lórikám? Aki bizony megértette, s úgy reflektált, ahogyan első házasságában is: a messziről jött vezető értelmiségi helyére beléptette a kőműves segédmunkás szerzett jogát a kocsmákban.

-Még csak mosnod se kell rám. Elviszem a Patyolathoz. Nem kell kaját tenned elé, tudok főzni, jobban, mint te, utálom a kolyvalékodat. És meg ne próbálj egyetlen cinikus, bántó szót se tenni a gyerekeknek rám, mert egy-két év múlva elmondom nekik, milyen szellemi tréningre is jársz te minden hétvégén.

Mártika közönyösen emelte fel a fejét. A kicsik még egy évtizedig egyetlen szót sem fogtak érteni az egészből. Tréning, tréning. Van jobb edzője, mint ez degenerált férj. Még csak házasságot sem kell vele kötni, s tényleg, minden hétvégén megmutathatja, mit tud...

-Mit tudsz te? Rinya. - Lóri befejezte a párbeszédet. Minden alkalommal csak eddig bírta. Amikor kimondta, hogy rinya, az gongütés volt: elég az otthoni magányos iddögálásból, nyomás a túlsó sarok, onnan este könnyű hazatérni... -Zugivó, abcug!

Cím nélkül *(Nem adta oda a címét. Igaz, nem is kértem. Nem volt kitől.)*

Lóri nézett ki az ablakon, és nem akart hinni a szemének. Így aztán nem is hitt.

Nem tudta, hogy az alapvető szemének higgyen-e, vagy a másiknak, amelyik minden jel szerint legalább annyira alapvető. Az egyikkel akácfákat látott, ezredszerre. De új szemei nőttek, ezek okozták a dilemmát.

Mert az akácfák előtt nimfák vonultak – fel – sorra. Élő, ismert nimfák, átöltözve meztelenre.

Lídia mindig kedvelte a bársony ruhákat. Bőre most átvette azok funkcióját. Lóri megérintette Lídia bársonyos bőrét, olyan finom volt, mintha mézből habot fújt volna. Ilyent ember még nem csinált, ezért különösen tetszett Lórinak Lídia megérintése. Az ifjú ara átengedte a helyét Katinak, aki korát meghazudtolva – már közel 31 éves volt – oly friss ledérséggel táncolt el az akácfák és Lóri ablaka valamint szeme közötti térben, hogy Lóri előrehajolt, megpuszilta, ajka nyoma ott maradt az üvegen. Kati nem ment tovább, integetett pici kacsójával, be is nyúlt Lóri kigombolt inge mögé, de nem... tovább tuszkolta őt Zsófi. Nahát, Zsófikám, ezer éve nem láttalak! Zsófi csücsörített a szeméremajkaival, amelyeket soha nem fedett eléggé, lehajolt és ébenfekete hajával betakarta egész testét, szégyenkezést mímelve, mintha nem éppen most mutatta volna meg az egész világnak teste kiváló közepét. Lóri kilépett az ablakon, de szerencsére dupla termopán üveg volt, semmi baj nem történt. Zsófi megadta a címét, ezer év alatt ezerszer változott, nehogy a rendőrség leleplezze fedett foglalkozását s megannyi üzleti partnerét, akiknek ez különösen kínos lett volna – inkább finanszíroztak minden újabb költözést; persze csak közelben, mindenképpen Budán.

Kis szünet következett, Lóri megdörzsölte második szemsorát. Ismét nem akart hinni a szemének. Ismeretlen lány bukkant fel. A hosszú, enyhén omlón barna hajú lány betolta Lóri elé az ablakot és leült a párkányára. Intett a mögötte sorakozóknak, akik képen kívül vára-koztak, hogy egyelőre maradjanak a helyükön, időre van szüksége, míg eldönti, kellenek-e egymásnak Lórival. Fehér tüllszerű fátyol volt rajta, arra elég, hogy sejtessen testét, arra azonban nem, hogy Lóri azonnal mintát vegyen. A tüll felül szélesen ki volt tárva a gyomorszájig, erről Lóri rögtön a szájára nézett, piros szexis rúzs emelte ki érzékien széles ajkait. A kezét lazán maga mellett fektette, mint aki még nem döntött, mire használja majd. Lóri ezt biztatásnak vette.

A lány hosszasan, mozdulatlanul nézte Lórit, és szemével azt súgta, hogy Csikós Edinának hívják. Ettől Lóri megnyugodott, hajszálpontosan tudta tehát, hogy a nő vadonatúj: ilyen nevű csaja még soha nem volt. De ki hívta? Ki mutatta meg neki a házát, az ablakát?

A fehér tüll nem sokkal a lány formás popsija alatt végződött, hogy teljes szépségében felmutathassa gazdája kivételesen megragadó combjait. Lórit már nem érdekelte a várakozók végtelen sora, elfogta leküzdhetetlen belső izgalma az új iránt. Kinyitotta az ablakot és a párkánnal együtt beemelte Edinát az ismeretlen hősök és áldozatok végtelen sorába.

Hány, hány...

-Ez a 13.

-A 12.

-A 13.

-A 12.

-Nem mindegy magának, hogy 12 vagy 13?

-Nem. Ez becsületbeli kérdés.

A pincér legyintett, és otthagytta a számlatömböt. Helyette hozta a számlát, Lóri fejszámolással elvégezte, hogy 15 sört számláztak. Így szokott ez menni a becsületkérdésekkel éjfélkor az idült Rózsa-domb-aljai alja polgárság helyzetében záróra előtt.

-Megint teleírod?

-Ez lesz a harmadik.

-Utálhatnak a pincérek.

-Ezért számlázott 12 helyett 15-öt. Meg persze lenéz, azt hiszi, az ázott ember részeg is.

-Írsz ma még?

-Teleírom.

-Kinek?

-Senkinek.

-Akkor miért firkálsz minden éjfélkor hetek óta fecnikre, pincérektől elkönyörgött lapokra?

-Sose fogod megérteni, ha nem rúgsz be éjfélre minden nap.

-Te most berúgtál? Akkor mi lesz ma éjszaka, ha eljössz hozzám?

-Nem rúgtam be. És még nem megyek. Nyugodtan indulj el, zárás után ott leszek.

-Most van a zárás. Nem hallod, látod, mindenki indul.

-Eltart még egy órát, míg rovincsolnak a pincérek. Akkor megyek, ha nem a söntést, hanem a kaput zárják. Addig kihozza még a túlszámlázott 3 sörömet. Nem csálnak, csak ugratnak.

-Tegnap se hozzám jöttél végül. Meg se merem kérdezni, hogy hova, helyettem.

-Esztikém, menj nyugodtan. Jövök, és nem leszek részeg. Kiírom magamból, ami van.

-Hogy tudsz te egyáltalán írni ilyenkor?

-Csak ilyenkor. Mire kellően szétmosom a napi agyamat, olyan látomások, színek, szavak, asszociációk jelennek meg, amelyekkel soha életemben nem találkoztam, soha eszembe nem jutottak. Ezért kérek, hogy menj el, jövök.

Eszi úgy ment el, hogy ott maradt a széken, kicsit hátradőlt és végképp elhallgatott. Szüksége volt ma éjszaka Lórirra, át nem engedné senkinek. De pssst, mert elzavarja.

Lóri, látva, hogy Eszti elment, előrehajolt, fel se nézett, és megállás nélkül írta, jegyzetelte, néha csak vakarta a papírra a látomásait. Ember el nem tudta volna olvasni, ő azonban ismerte saját gyakorlatából, hogy holnap délben, ha magához tér, szépen letisztázza e sok szörnyűséget. Mert azt pontosan tudta, hogy elméje oly színesen, rakoncátlanul és visszavonhatatlan igazságérzettel működik most és minden éjféلكor a 13. korszó után, ahogyan soha máskor. Fülében annyi izgalmas párbeszédet hall, oly szellemes válaszokat ad, hogy azok is papírt kívánnak. Lóri úgy vélte: a 13-15. korszó sör között eljön hozzá az ihlet.

A betyár Istenedet, élet! Te teszed ezt velem? És miért? Ki rendelte el ezt így? Hukk. Eszti némán nézett rá. Ha megszólal, elsüllyed a padlóval együtt.

HEJ, BETYÁROK, HEJ... - Lóri szemére homály csúszott. Miért lett ő betyár, ő, a kiemelkedő, megbecsült értelmiségi, briliáns szakember. Miért jár gúnyába, mosdatlanul?

Ülök a levegő legmélyén

A fények tompuló szélén

Lóri felnézett, bámult. Hol ül ő? Mint valami félbehagyott szerencsétlenség. Majdnem összeverekedett a pincérrel a sörök számán. Hunyorgott a fénybe, mintha Esztert látta volna. Félállásban, derengésben/El nem múló kesergésben

A kesergésben éppen kifért a lap aljára, maradt a hátoldal. De volt egy bökkenő. Nem jött a gondolat. Ekkor ért oda a Megváltó, a pincér a letagadott 14. sörrel. Ki tudja, miért vi-gyorgott. Lórinak eszébe jutott a vérre menő küzdelem a sörök számának pontos meghatározásáért, s érezte, hogy elveszett. Tényleg nem mindegy, hogy 13 vagy 15? Fő, hogy nem 30. Amíg el tud lavírozni a tucatot kerülgető sörszám mögött, addig tudja kezelni a problémát. Csak saját magát nem, a fene egye meg, hol tévesztett irányt, lépcsőt, életet?

Vajúdok vészjósló árnyakat

Cipelek lecsapott szárnyakat

Ránézett a korábban hazament Eszterre, nyugtázta, hogy szerencsére nincs már itt, és ellá-gyult a szíve. Eszti mindenben kitart mellette, éjjel-nappal, már több mint másfél hete. Örök hűség. Jó, hogy ad neki Isten valakit. Írt sebesen, mert félt, hogy elveszíti a fonalat. Ez volt a fő problémája. Tud-e olyan gyorsan jegyzetelni, amilyen szélesebesen száguldanak, cikáz-nak a képek a felgyorsult – a szétmállás előtti hatalmas viaskodásban küzdő – agyában, gon-dolataiban. Markolta a golyóst, mert az bizony el-elfáradt, a korszóért akart nyúl-ni, dezertőr.

Kiskirálylány mátkám ölében

Szépen hív végső menedékem

Hangosan felvihogott. Tetszett neki ez a kép. Adja Isten, hogy ilyen legyen a végső. Hány évig bírja? S ott lesz alatta, mellette, kezében és ajkain a forró öl? Öl? Vagy életet?

Lóri írt megállás nélkül. A pincér gyengéden megkocogtatta a vállát. A pultosnő is elment már, a pincér keze a villanykapcsolón, a másikkal a kulcsot csörgeti. Lóri bólint, ismerős, komplex, világos képlet ez. Még gyorsan odafirkantja vágját a lap alá, belekarol a már régen dühösen hazament Esztibe, aki ezt félreérti, mert úgy gondolja, hogy nem szeretet ez, hanem a megtántorodó Lórit kell visszabillenteni egyensúlyába - De jó, hogy időben hazamentem, sóhajt fel Eszti. Így vagy úgy, mindegy, Lóri ismét egyenes, valami dallamot dúdol az utolsó sor alá, amelyet fennhangon ismételt még az utcán is, Esztibe kapaszkodva:

Élvezem szebben, mint lepergő életem

...Lóri aztán megváltozott. Szegre akasztotta korábbi életét. S mikor teljesen kivilágosodott ott bent, írni kezdett, prózát, verset. S bár sok év telt el a pincék homálya óta, megtapasztalta, hogy az ürmösben is lehet öröm. Ezrével tolultak elő azok a zaklatott képsorok, amelyeket egykoron ázott elméje szült. Most felszabadultak - hiszen léteztek, agyunk mindent megörökít -, és könyvek tucatjait töltötték meg, sokszor látomásos mondandójukkal. 2097-ben az irodalomtörténészek felfedeztek egy nagy formátumú, vékony, igen tetszetős, a legjobb magyar művészek műveivel illusztrált verses albumot, s valaki rámutatott az egyikre, mondván, itt a bizonyíték, hogy Lóri nem volt alkoholista – akinek elszáll az agya, jelleme, személyisége, az nem tud írni. S számít az, ha az utcán billegett valaha?

HEJ, BETYÁROK, HEJ...

Ülök a levegő legmélyén
A fények tompuló szélén
Félállásban, derengésben
El nem múló kesergésben

Vajúdok vészjósló árnyakat
Cipelek lecsapott szárnyakat
Kiskirálylány mátkám ölében
Szépen hív végső menedékem

Jegesen szúr a levegő mélye
Keményre fagyva kettőnk reménye
Harap a Nap a szívünk alatt
Fogytán erőnk, ennyi maradt

Kéj által vész el, ki kéjért kiált
Kívánj hát magunknak ily szép halált
De addig is add át mindened nekem
Élvezzem szebben, mint lepergő életem

Könyv István grafikája: Farsang

A sörkör bezárul

Eleinte figyelmeztető lövések dördültek. Persze Lóri ezeket kis pukkanásoknak vélte. Mikor többször is ilyen puffogó hangot hallott, fül-gégészeti problémának tekintette, süketek hallucinációjának, legyintett. Helyesnek tartotta, hogy megszüntették az általa vezetett egyik egyesületet, unta már, annyi volt. Eszébe sem jutott a perverz terv, hogy valójában így akarták őt eltávolítani. Más esetben mindenben vele együttműködő társainak támadt más elképzelése, s úgy döntöttek, hogy nélküle is megpróbálhatják. Erősen mérséklődtek külföldi meghívásai, ennek kifejezetten örült, mert végre itthon nyaralhatott. Egyedül.

Lassan beszűrődött a tudatába az összeesküvés. Vele akarnak kibabrálni. Legyintett. Vele? A süvítő golyó, amely kétségtelenül lövésre utalt és éppen szemközt találta, egy köpés volt valójában. Legjobb barátja nyomta oda, persze áttételesen. Jóban-rosszban együtt harcoltak a nehézségek, az ármány, a megalázás ellen az elmúlt évtizedben. Sikerral hárítottak el minden bajt. „Sólyom” azonban most azt mondta: eddig. Nem azt mondta, hogy eddig és ne tovább, hanem hogy eddig tartott. Vége. Nem dolgoznak együtt semmin.

Lóri bambán ment haza. Elővette képzeletbeli kockás füzetét és írogatni kezdett bele. Pénzügyi helyzete életében először nyomorúságos, bevételei megcsappantak, kocsmai kiadásai pedig alkalmanként a plafonig nőnek. A mátrix megroggyant. Két keze helyett a hüvelykujján meg tudja számolni, ki maradt hűséges hozzá a férfiak közül, s most Sólyom ezt is levágta. Csak női maradtak meg. Női?

Csatalovak, akik soha el nem hagynák őt. Így, ebben a pajzán, erotikus, csalo állapotban. Kettő közülük férjezett. Az egyiket el kell küldenie, ha ki akar tartani szép elvén, miszerint nem engedi, hogy fiatal, huszonéves lányok 2 évnél tovább lekössék magukat mellette és ezzel hátráltassák igaz jövőjüket: egy boldog házasságot saját természetes korosztályukon belül. A negyedik még csak egy éve szertelen társa – talán a legjobb e műfajban, s bár nem szereti, nagyon nehéz lesz megválni tőle -, de lejár az ő ideje is. Lóri ebben nagyon erkölcsös volt a maga mércéi szerint: nem akarhatja, hogy elrabolja más jövőjét csupán azért, hogy bugyborékosan élvezhesse a saját életét.

Ha tehát mátrixba állatjuk őket is, valójában nincs senkije. Gyermekeivel akkor tesz jót, ha ebben az életszakaszában elkerüli őket. Mit látnának? Egy megbízhatatlan apát, aki egyik nap az egekbe hívná őket szárnyaló terveivel, hogy aztán másnap hukkk! felkiáltással essen ki az autóból be nem jelentett látogatásakor?!

Lóri félrehajította a kockás füzetet. Nagyon, nagyon szomorú lett. Életében először felfogta, hogy ferde, össze-vissza kacskaringózó zsákutcában rohangál évek óta.

Sör helyett szörp és szörf

Lóri kedvenc képe e fotó. A végtelen erejű úr. A háborgó víz. És a korbács. A lecsapó vihar. És egy védtelen ember, akit elhagy hajó, vitorla, készség és akarat. Repül, mint egy fecni papír. Ez volt a fordulópont. A kép régebben készült, s persze kótyagos volt akkor, amikor kiment a szellőben a nyugodt Balatonra. Megpróbálta megmutatni barátainak sportos életmódját, amely a nagy fröccsökkel vidáman folytatható. Ereje teljében szállt a vízre, és bár bele-belehuppant, újra felpattant a szörfdeszkára, élvezte a hahotázást, járt ez neki. Annyi esze és terepismerete bőven volt, hogy észrevegye a Tihanytól délnyugatra gyorsan közeledő, száguldó sötét felhőzetet. Sejtette, mi történik, de férfias ösztöne azt súgta, éppen erre vár. A felhők még messze voltak, amikor az előszél belekavart a vízfelszínbe. Fodrozta, törte, és persze vidáman megrángatta a vitorlát. Végre, a pangás után éled az élet. Lóri felkacagott, nyertett, és határtalan boldogság fogta el. Megküzd újra az elemekkel. Egész héten langyos pangásban volt része, lötyögésben és fröccsökben. Most megküzd.

Amikor a szél komolyabbra fordult, a szörf vágatni kezdett. A nagy viharok előtti balatoni szél egyenletes és erősödő, jól kiszámítható. Most már szükség volt Lóri minden izmára. Kemény marokkal szorította a boomot, húzta magára az egész vitorlázatot. Sokan kezdtek kifelé húzódní a szörfjeikkel, Lóri számára szabaddá vált az egész kis öböl. A szél valójában még csak kerülgette ezt a rejtett kis vízfelületet, nem tudott teljesen betörni. Ez adta meg a sport szépségét: 4-es szél az 5-ös felé nyargalva, a víz tükre még csak tarajos, a szörf orra belehasít, felcsapja az ember arcába a permetet. Közben vakítóan süt a nap.

Még két percig. Akkor megérkezik a koromsötét felhőzet, és vele a 6-os szél. Egyszerre, minden átmenet nélkül. A vízből kimenekült haverok integetnek Lórinak, jöjjön, jöjjön. Isten őrizz! Lóri erre várt. Most megmutatja... A fröccs bátorrá tesz, az izmok mindig is feszesekek voltak a rengeteg fizikai munkától, amelyet folyamatosan végez újabb épülő házán, az általa telepített szőlőben, barátok építkezéseire szervezett kalákákon. És ami igazán számít: az elszántság. Beleröhög a háborgó felhőbe. A Nap nézni sem bírja, már régen elbújt.

Évekkel később Lóri boldogan szemlélte a fotón, mekkora vereséget szenvedett akkor. Egyetlen pillanat alatt kifújta alóla a vihar a biztonságot. Olyan, mint az élet... Ha a vihar el nem sodorja a szörfjét, ha nem válik nevetségessé ostoba bátorsága, talán soha nem jön rá, amire akkor: buta, öntelt és piás. A vízből kikeveredve, a fulladást megúszva eltűnt hét napra mindenki elől. Kezében szorongatta az alábbi képet, a fiára is gondolt közben, szégyellté életét. A falhoz vágta az utolsó üveget. Tudta, hogy az utolsó, bár nem mondta senkinek.

Első gyermekem, Anikó kislányom segít valamit javítani a helyzeten... 1974

**Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában
megjelent albumai, könyvei**

Gubcsi Lajos: Mr. 52 fok

<http://mek.oszk.hu/13700/13727>

Gubcsi Lajos: Bezár – (semper fidelis per se)

<http://mek.oszk.hu/13900/13930>

Gubcsi Lajos: Jut eszembe... ami kimaradt

<http://mek.oszk.hu/12500/12529>

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít – Jus gladii

Egy karaktergyilkosság története

<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz – Kis(z)regény (megj. 2016)

<http://mek.oszk.hu/13600/13662>

Gubcsi Lajos: JANUÁR – havi ciklus

<http://mek.oszk.hu/13600/13661>

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrimi

<http://mek.oszk.hu/12200/12291/>

Gubcsi Lajos: Leányálom

<http://mek.oszk.hu/12500/12519>

Gubcsi Lajos: HONCSOKOLÁS – I. Magyar pokol - 1514

<http://mek.oszk.hu/12200/12297/>

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig

<http://mek.oszk.hu/12500/12518>

Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért – 25 éves gyermekem
<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: Legényregény
<http://mek.oszk.hu/08600/08677>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről – Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről – Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja 1998
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

Gubcsi Lajos: After the Bargain

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos: Four days that shook Hungary
<http://mek.oszk.hu/14600/14621/>

Gubcsi Lajos: Rés a Nagyfalon – Kína
<http://mek.oszk.hu/14600/14607/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: Das unsichtbare Geld
<http://mek.oszk.hu/14600/14618/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos szerkesztésében megjelent könyvek:

1000-1100 years ago – Hungary in the Carpathian Basin
<http://mek.oszk.hu/09100/09132/09132.pdf>

1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/09100/09186/09186.pdf>

From the Noon Bell to the Lads of Pest
<http://mek.oszk.hu/09400/09426>

A déli harangszótól a pesti srácokig

Gubcsi Lajos: For the Homeland onto Death

Gubcsi Lajos: A hazáért mindhalálíg

Zenés művek:

Gubcsi Lajos – Benkő László: Ismét Vereckénél – Rákóczi ballada

-DVD: <http://mek.oszk.hu/10400/10408/mpeg/>

-CD: <http://mek.oszk.hu/12500/12529/mp3/>

Ökrös Csaba – Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera librettó szövege)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa – 1514, rockdráma